Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

7

JOI, 12 FEBRUARIE
1970, ANUL IV
(125)

FOTO: GRIGORE PREPELIȚĂ

CUTEZĂTORI CU CARE NE MÎNDRIM:

ECHIPAJUL «VÎNĂTORII LUI DRAGOȘ» DIN IAȘI, CÎȘTIGĂTOR AL «BUSOLEI DE AUR». AMĂNUNTE ÎN PAG. 4—5

Olguța prezintă „ROZETA SAPTAMINII”

Pe MALUL RÎULUI

POVESTIRE
DE
CONSTANTIN
DIACONU

EXCURSIE PE GLOB

„POPULAȚIA XINGU”

UN TRIB AFRICAN LA CARE
POLITEȚEA ESTE LA MARE
CINSTE

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

7

ZILELE ACESTEA, ÎN AULA ACADEMIEI MILITARE DIN CAPITALĂ S-AU DESFĂȘURAT LUCRĂRILE CONSFĂTUIRII CU CADRELE DE BAZĂ ALE MINISTERULUI FORȚELOR ARMATE ALE REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA. LA CONSFĂTUIRE AU LUAT PARTE GENERALI ȘI OFIȚERI DIN COMANDAMENTELE DE ARMATĂ ȘI DE ARMĂ, DIN DIRECȚIILE CENTRALE ALE MINISTERULUI FORȚELOR ARMATE, COMANDANȚI DE MARI UNITĂȚI ȘI UNITĂȚI, SECRETARI AI CONSILIILOR POLITICE ȘI AI COMITETELOR DE PARTID.

LA SOSIRE, ÎN AULA ACADEMIEI MILITARE, PARTICIPANȚII AU ÎNTÎMPINAT CU APLAUZE, ÎNTR-O ATMOSFERĂ DE PUTERNICĂ ÎNSUFLEȚIRE, PE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETAR GENERAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT, COMANDANTUL SUPREM AL ARMATEI, PRECUM ȘI PE ALȚI CONDUCĂTORI DE PARTID ȘI DE STAT.

ÎN DEZBATERILE CARE AU AVUT LOC ȘI LA CARE AU LUAT PARTE GENERALI ȘI OFIȚERI, COMANDANȚI ȘI ACTIVIȘTI DE PARTID DIN ARMATĂ, S-A RELIEFAT SPIRITUL DE PUTERNIC PATRIOTISM AL MILITARILOR, DRAGOSTEA ȘI DEVOTAMENTUL LOR NEȚĂRMURIT FAȚĂ DE PATRIE ȘI POPOR, MÎNDRIA LOR FAȚĂ DE MARILE ÎNFĂPTUIRI ALE SOCIALISMULUI PE PĂMÎNTUL ROMÂNIEI; S-A SUBLINIAT HOTĂRÎREA UNANIMĂ DE A MUNCI FĂRĂ PREGET PENTRU ÎNTĂRIREA CAPACITĂȚII DE APĂRARE A PATRIEI NOASTRE, PENTRU RIDICAREA GRADULUI DE PREGĂTIRE DE LUPTĂ A FORȚELOR NOASTRE ARMATE, ASTFEL ÎNCÎT SĂ FIE ORICÎND GATA SĂ-ȘI ÎNDEPLINEASCĂ CU CINSTE NOBILA MISIUNE ÎNCREDINȚATĂ DE POPOR — APĂRAREA INDEPENDENȚEI ȘI SUVERANITĂȚII PATRIEI, SALVGARDAREA CUCERIRILOR NOASTRE REVOLUȚIONARE, A ORÎNDUIRII SOCIALISTE.

PRIMIT CU PUTERNICE ȘI ENTUZIASTE URALE, A LUAT CUVÎNTUL CU ACEST PRILEJ TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, CARE A ROSTIT O AMPLĂ CUVÎNTARE.

AGENDĂ

LA INVITAȚIA CONDUCERII UNIUNII HARCERZILOR POLONEZI, ÎN PERIOADA 29 IANUARIE—6 FEBRUARIE A.C., O DELEGAȚIE A CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, CONDUSĂ DE ***VIRGILIU RADULIAN***, *PREȘEDINTELE C.N.O.P., ADJUNCT AL MINISTRULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI, A FĂCUT O VIZITĂ ÎN R.P. POLONĂ.*

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

«Eu v-aș ruga, dacă se poate și dumneavoastră aveți bunăvoința de a mă ajuta, să-mi trimiteți o «foaie», tip legitimație, prin care să mi se ușureze frumoasa mea pasiune de a obține autografe și interviuri... deoarece în foarte multe cazuri am întîmpinat rezistență din partea unor persoane... Dacă voi primi această «legitimație», cu care voi putea dovedi că sînt un nedespărțit corespondent al admirabilei dv. reviste, făgăduiesc solemn să vă țin la curent cu tot ce este nou în școala noastră și în cunoscuta și frumoasa mea comună...»

C.V. — Tismana, 24 ian. 1970

Mărturisesc că, dînd urmare celor formulate de către corespondentul respectiv, în penultimul paragraf al scrisorii — de a nu-i face publică rugămintea și cu atît mai puțin, identitatea — mă pregăteam să îi răspund personal și operativ la adresa indicată. Mi-a reținut însă atenția nerăbdarea reală cu care tînărul corespondent îmi scrisese cele trei file ale scrisorii. Compuse «cu noaptea în cap», la 24 ianuarie a.c., acestea îmi fuseseră expediate recomandat, conform ștampilei poștei, în aceeași zi la orele... șapte dimineața!

Cum să nu te impresioneze o asemenea operativitate, o asemenea vervă de adevărat reporter! Rîndurile scrisorii pornesc, de bunăseamă, nu doar din dorința de-a avea neapărat o legitimație, cît mai ales din nevoia de-a avea un fel de statut social, *o recunoaștere a calității și răspunderilor propriului act gazetăresc.*

Nu știu dacă, mîine-poimîine, tînărul ce se vrea anonim va îmbrățișa într-adevăr trudnica și pasionanta meserie a ziaristicii. Ceea ce am reținut de pe acum din cuvintele sale este ciuda «de a nu fi luat în serios», de-a întîmpina «în foarte multe cazuri» rezistență «din partea unor persoane».

Firește că atît el, cît și alți corespondenți ce s-au distins la Rozetele-Cutezătorii, *vor primi — în condițiile stabilite prin regulament — făgăduita legitimație, de corespondent special. Avem însă nădejdea că o asemenea «foaie» nu va fi privită nicicum, de către «nedespărțitul corespondent» al «admirabilei reviste», ca o mini-diplomă, de pus în cui, ci ca o invitație de a ne comunica tot ce este mai nou, mai pasionant, în viața școlii, a localității, de a vă spune deschis opinia față de problemele abordate în revista noastră «Cutezătorii».*

Nu e așa că merită să scrii, mai ales să scrii despre lucruri interesante, cînd știi că un milion de colegi — fără să te întrebe de nici o «legitimație» — așteaptă săptămînă de săptămînă, prin revista «Cutezătorii», vești de la tine?

Mihai Negulescu

MODERNA CLĂDIRE (CU CINCI LABORATOARE DATE NU DE MULT ÎN FOLOSINȚĂ) A INSTITUTULUI DE PROIECTĂRI ȘI CERCETĂRI MINIERE DIN CRAIOVA.

CA-LEN-DAR

FEBRUARIE

L	M	M	J	V	S	D
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	

• 15—16 FEBRUARIE 1933
— au avut loc eroicele lupte de la Atelierele «Grivița Roșie», conduse de Partidul Comunist din România împotriva exploatării, pentru democrație și independență națională. În zilele acelea, cu ceferiștii de la Grivița s-au solidarizat mii de muncitori, ca de altfel și alte pături largi ale populației din Capitală. De asemenea, și-au manifestat solidaritatea prin greve și demonstrații muncitorii din principalele orașe ale țării. Deși reprimate sîngeros, eroicele lupte ale ceferiștilor au avut o mare însemnătate în istoria mișcării muncitorești și au deschis o pagină nouă în viața partidului și a țării.

• 15 FEBRUARIE 1970
— se împlinesc 130 de ani de la nașterea lui Titu Maiorescu (m. 1917), personalitate dominantă în cultura românească din a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Numele său se leagă de întemeierea societății literare «Junimea» și a revistei «Convorbiri literare». Cărturar cu multilaterale calități, călăuzit de un gust artistic sigur, Titu Maiorescu a stimulat afirmarea unor mari valori literare care au rămas în cultura românească: Eminescu, Caragiale, Creangă, Sadoveanu.

• 22 FEBRUARIE 1970
— se împlinesc 160 de ani de la nașterea poetului Grigore Alexandrescu (m. 1885). Din tinerețe, el a fost legat de mișcarea pașoptistă, iar apoi a luat parte la lupta pentru Unire. Multe dintre poeziile sale sînt puternic influențate de ideile revoluției din 1848.

DRUMURI TURISTICE AERIENE?

DA!

SPUN Cutezătorii

Dincolo de marea hidrocentrală de pe Lotru, în munții Cibinului, au început lucrările la construcția primului drum turistic aerian din această parte a lanțului carpatin: un modern teleferic. Amplasat în zona stațiunii climaterice Păltiniș, noul teleferic va avea o lungime de peste 1 km.

Dotat cu un puternic motor electric, cu instalații de comandă, de semnalizare acustică și cu o linie telefonică, telefericul va escalada culmile sălbatice cu o viteză de 2 m pe secundă. Capacitatea de transport? 360 de persoane pe oră.

Deocamdată, fotoreporterul a reținut pe peliculă o imagine nu mai puțin spectaculoasă: cu telefericul spre Vîrful cu Dor.

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

In Iran se desfășoară o amplă campanie împotriva analfabetismului. În toate regiunile țării, mii de oameni de toate vîrstele, învață să scrie și să citească, asemeni acestor doi copii, elevi la o școală dintr-un sat aflat la vest de localitatea Isfahan.

Zăpada căzută din abundență in acest an în R.P. Ungară le-a oferit copiilor nu numai posibilitatea practicării sporturilor de iarnă, ci și construirea unor imaculate cetăți și castele de basm, precum și prilejul de-a modela tradiționalii oameni de zăpadă.

Încă din secolul al 16-lea, locuitorii satelor din munții Ore (R.D. Germană) se ocupă cu con- Brabant. [illegible]numitelor dantele de cială, în care obișnuita [illegible] spe- înlocuită cu niște ciocănele de lemn, ei reușesc să scoată din îmbinarea unor simple fire de ață, adevărate opere de artă. Tainele confecționării dantelei după acest procedeu sînt transmise din generație în generație, și descifrate de la cea mai fragedă vîrstă.

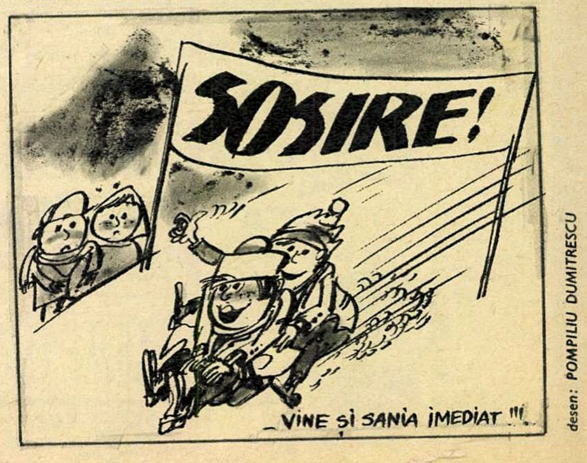
SOSIRE!
— VINE ȘI SANIA IMEDIAT !!!

desen: POMPILIU DUMITRESCU

CUPON 4

De data aceasta, pentru toți concurenții, o singură probă:
Descrieți și voi, doar pe o pagină de caiet, tabloul «FATA PĂDURARULUI». Tabloul se află în colecția DONA din București, precum și în numeroase albume cu reproduceri de artă.

–TU PARTICIPI LA CONCURSUL DOTAT CU PREMII «CE ȘTIȚI DESPRE PICTURĂ?» ATUNCI DECUPEAZĂ CUPONUL NR. 4 ȘI NUMAI CÎND VEI AVEA TOATE CELE ȘASE CUPOANE ȘI RĂSPUNSURILE LA ÎNTREBĂRILE LOR, TRIMITE-LE LA REDACȚIE CU MENȚIUNEA: CONCURSUL «CE ȘTIȚI DESPRE PICTURĂ?» DESCRIEREA PE CARE O VEȚI FACE DUPĂ TABLOUL «FATA PĂDURARULUI» VA FI ANEXATĂ CUPONULUI NR. 4.
STOP!
URMĂRIȚI ÎN NUMĂRUL VIITOR SURPRIZA CONCURSULUI NOSTRU.

Criticul
de artă
HORIA HORȘIA
prezintă
ALBUMUL DE ARTĂ
Cutezătorii

Tonitza

(1886-1940)

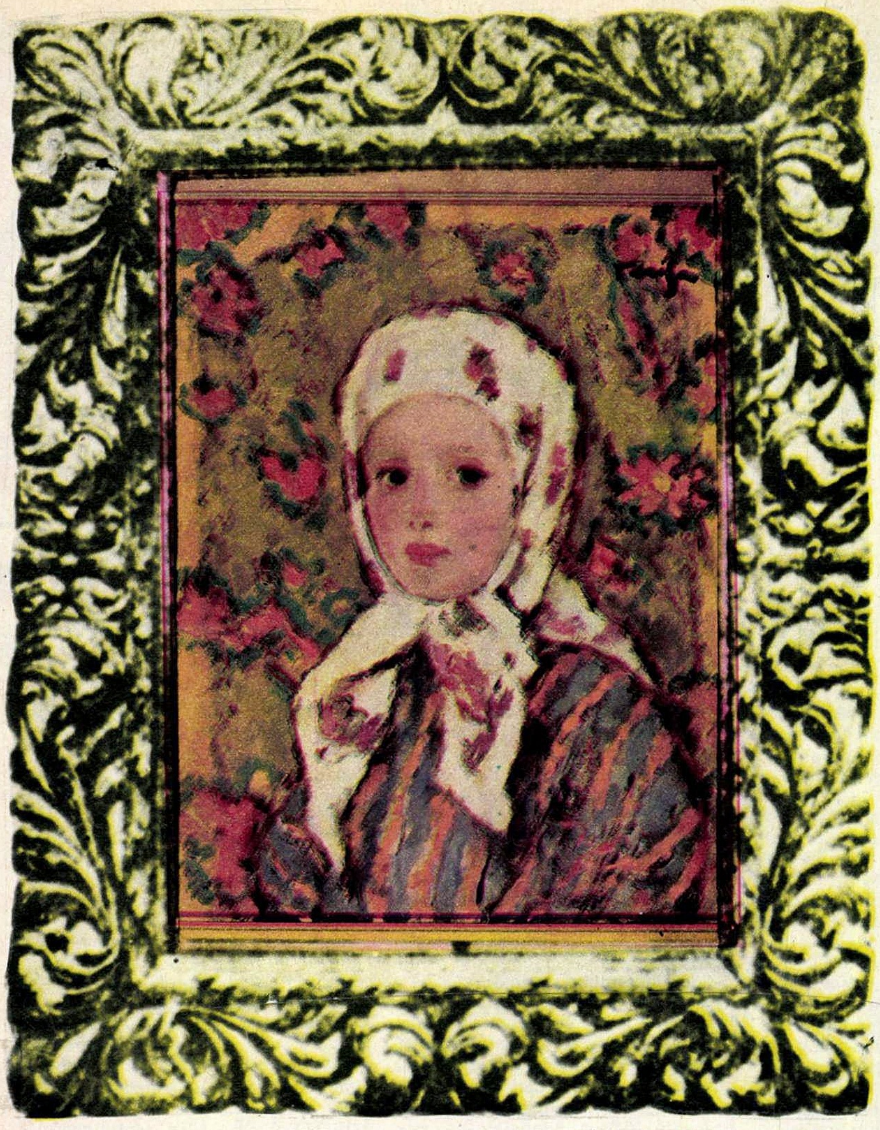

CATIUȘA LIPOVEANCA — ulei pe carton, Muzeul Zambaccian, București.

Întîlnindu-ne astăzi în albumul nostru cu Tonitza, era poate firesc să ne oprim la unul dintre cunoscutele sale portrete de copii. Luptînd mereu cu greutățile materiale și cu nedreptățile sociale, în viața zbuciumată a pictorului, de la moartea căruia se împlinesc luna aceasta treizeci de ani, copilul a constituit una dintre temele cele mai luminoase. Tonitza s-a apropiat de copii cu dragoste și înțelegere și a știut să-i reprezinte în picturile sale cu toată candoarea copilăriei lor. Priviți cu atenție chipul frumos al acestei fetițe. Ovalul perfect al feței este încadrat de basmaua de culoare deschisă care subliniază chipul luminos. Portretul se desprinde de pe fondul decorativ, în care ornamentele sînt înlănțuite ca într-un ritm de dans ușor. Formele sînt clare și simple, anume stilizate, sporind strălucirea culorii. Pe această țesătură armonioasă de forme și culori, interesul pictorului pare a se concentra în ochii modelului. Ochii aceștia calzi care privesc direct, sincer, cu candoare, trădînd toată căldura, gingășia și naivitatea unui suflet curat și tînăr. Este unul dintre cele mai izbutite portrete de copii, pictat de Tonitza, în 1926, în perioada cea mai intensă și mai rodnică a creației sale.

SIRENA DE LA GRIVIȚA

de VLAICU BÂRNA

În ziua de Februar, prin asprul ger,
Demult, sub zodiile altei ere,
Semnal prelung sub plumburiul cer
Suna sirena la Ateliere.

Și greva începu. Neînfricați
Stătură zi și noapte muncitorii
La posturi, cînd ai domnilor gealați
Însîngerară cu rafale zorii.

Atîția au căzut sub plumbii lor
Privind cu vitejie moartea-n față
Și al sirenei glas clocotitor
S-a stins și el atunci, în dimineață.

Și totuși acel glas n-a contenit
În inimi răsunînd a lui chemare
Pîn-ce poporu-ntreg a biruit
În luptele lui Augustul cel mare.

UN CONCURS PENTRU UN MILION DE REPORTERI!

Se pare că la începutul acestui nou trimestru elanul și promptitudinea reporterilor noștri speciali a cam scăzut, cu toate că barometrul iernii nu înregistrează temperaturi în declin!

Explicația s-ar putea găsi totuși în faptul că îndatoririle de elevi — pregătirea temeinică la învățătură — vă răpește foarte mult timp. Dar oare nu sînt destule lucruri demne de relatat sau activități interesante la care participați și despre care ar trebui să ne informați?

Să nu uităm că unui bun reporter nu-i scapă nimic nou, faptul negativ sau lăudabil, scris din «vîrful peniței»—critic—sau creionat cu mai multă culoare și vigoare, tot ceea ce constituie realizări interesante, deosebite, frumoase. Marele trofeu al concursului «Rozetele Cutezătorii» — «Pana de aur» — *se dispută deocamdată între cîțiva dintre cei mai buni și consecvenți corespondenți speciali. (Dar cine ne poate garanta că nu vor apărea și alți concurenți serioși la orizont?)* Gabi Burjan — Miercurea Ciuc; Felicia Dobre — Mihăiești, jud. Olt *(am remarcat spiritul critic al corespondențelor tale);* Ștefan Tiță — Cîmpulung Moldovenesc *(reportaj amplu);* Sergiu Cristea — București; Petru Magheț — Sacoșu Mare, jud. Timiș; Nicolae Păun — Iași *(aprobăm participarea ta la concurs, deși ești în clasa a IX-a. Anchetele trimise sînt foarte bune);* Elena Cherciu — Focșani *(reușit fotoreportajul de la concursul de tir);* Virginica Ciolacu și Gheorghe Tochilă — Motru, jud. Gorj *etc. Din avalanșa de desene, reținem numele caricaturistului* Zeno Bogdănescu — Timișoara — *de la care așteptăm în continuare noutăți umoristice!*

În curînd, cei care vor acumula cele 20 de puncte vor deveni membri ai «Clubului corespondenților speciali» *ai revistei Cutezătorii — moment în care vor primi și mult-rîvnitul* carnet și trusa specială de reporter.

Publicăm alăturat corespondența elevului Sergiu Cristea *din* București, clasa a VIII-a, *Școala generală nr. 171 — corespondență asupra căreia nu vreau să mai stărui cu nici un fel de comentariu. Rămîne să reflectați voi singuri, dragi cititori.*

ROZETA SĂPTĂMÎNII

Olguța

CAPRICIILE IERNII?

Iarnă. Spui iarnă și pătrunzi direct în cadrul feeric al acestui anotimp. Și totuși, acum, în aceste zile, este de ajuns să cobori în stradă și să simți toate capriciile ei. Deasupra capului, fulgii de zăpadă dansează în acordurile vîntului care cîntă pe strunele arborilor desfrunziți.

O fetiță își descoperă capul și dansează împreună cu ei ca și cum ar fi prieteni vechi, imaginînd un balet — fantezie, aproape, ireal de frumos! Doi băieți se apropie de ea cu pași agresivi. Brusc, fetița coboară din basmul iernii, trezită brutal de loviturile bulgărilor de zăpadă proiectați de cei doi băieți. Am ajuns lîngă ei de-abia cînd fetiței îi șiroiau lacrimile pe obraz.

— De ce ați făcut asta? i-am întrebat.

— Așa e iarna, mi s-a răspuns.

Oare așa este iarna? Poate, pentru ei!

SERGIU CRISTEA
cl. a VIII-a, Școala generală nr. 171, București

Comandant — STELIAN CHIRIAC, profesor de geologie-geografie, Casa pionierilor Iași, 38 ani.

Căpitan — **ALEXANDRU SZABO**, Liceul nr. 3, 14 ani.

Secund — **DANA IEREMICIUC**, Liceul nr. 6, 14 ani.

Etnograf — **FLORIN PANTAZICĂ**, Liceul nr. 9, 14 ani

Geolog — **MIRCEA ALEXANDRESCU**, Liceul nr. 8, 14 ani.

Operator cinematograf fotograf — **FLORIN CHIR** Liceul nr. 7, 12 ani.

Folclorist — **EUGEN CILIBIU**, Școala generală nr. 22, 13 ani.

Istoric — **VIOREL ADAM**, Școala generală nr. 1, 14 ani.

Maestru bucătar — **NIKI IAȘI**, Liceul nr. 3, 13 ani.

Sanitar — **VIORICA BALOȘESCU**, Școala generală nr 13, 13 ani.

Naturalist — **TEODOR LIBABA**, Școala generală 13 ani.

Vînătorii lui DRAGOȘ

Nu putem să vă spunem prin ce munți și prin ce codrii au colindat vînătorii din ceata legendarului voievod Dragoș, în cei peste 600 de ani, care au trecut de la doborîrea fiorosului zimbru. Vara trecută însă ei și-au făcut apariția în Ceahlău.

E adevărat, nu prea arătau așa cum, cu siguranță, ni i-am închipuit fiecare dintre noi. Nu erau, adică, niște bărbați voinici și neguroși, cu plete lungi și mustăți stufoase, ci niște... copii! Niște băieți și chiar niște fete, zece cu toții. Și încă ceva: erau înarmați pînă în dinți — cum se zice — dar nu cu ghioage, arcuri și săgeți, ci cu altfel de arme, mult mai moderne: pixuri, caiete, un aparat de fotografiat și altul de filmat, un magnetofon, cîteva ciocane geologice, o plasă de prins fluturi... Se înțelege, cu astfel de «arme» n-au reușit să răpună nici o fiară a codrilor, totuși vînătoarea lor a fost deosebit de frumoasă și bogată.

Între 26 iunie si 6 iulie 1969, «Vînătorii lui Dragoș»(este vorba, după cum știți din alte informații publicate în revista noastră, despre membrii echipajului ieșean participant la «Expedițiile Cutezătorii»), au escaladat Ceahlăul dintr-o parte în cealaltă, pornind de la Bicaz și ajungînd la Izvorul Muntelui, parcurgînd un itinerar interesant, de-a lungul căruia au desfășurat diverse, dar mai ales rodnice cercetări științifice. În cele 10 zile cît a durat efectiv expediția lor, timp în care au avut de înfruntat nu numai înălțimile, ci și ploaia care **«se ținea scai de noi»**, «Vînătorii lui Dragoș», completînd tenacitatea cu o anumită doză de veselie și cunoștințele de specialitate cu o reală dorință de a și le îmbogăți, împărțiți pe grupe de lucru, au poposit în cîteva sate și au trecut pe la cîteva stîne, au răscolit cîteva păduri, masive stîncoase, precum și ruinele unor străvechi așezări, folosind din plin «armele» cu care erau dotați. Și, cu răbdare și o pricepere explicabilă, dacă ne gîndim la documentarea și pregătirea făcută înainte de plecarea în expediție (marșuri, studii geografice și geologice, discuții cu un profesor universitar specialist în etnografie și folclor), au reușit să-și încarce pînă la refuz rucsacurile cu autentice comori. Astfel, folcloriștii și etnografii au stat de vorbă cu numeroși locuitori ai acestei zone, notîndu-și și înregistrînd pe bandă de magnetofon ori pe pelicula aparatului de fotografiat și a celui de filmat, legende, zicători, balade, cîntece și dansuri populare specifice regiunii, au adunat peste 150 de vechi și interesante obiecte de uz casnic de o reală valoare etnografică, numeroase eșantioane de cusături populare. Grupa istoricilor a cules date încă puțin cunoscute despre comuna Ceahlău, mănăstirea Durău și despre ruinele Palatului cnejilor. Nici naturaliștii nu s-au lăsat mai prejos. Bine documentați asupra faunei și florei «Olimpului nostru», ei au realizat un voluminos ierbar cu cele mai specifice plante și-au reușit să observe felul de viață al cîtorva animale și păsări. Cît despre geologi, dacă ar fi fost după ei ar fi transportat la Iași jumătate din pietrele Ceahlăului. Neputînd realiza o asemenea performanță, s-au mulțumit numai cu două rucsacuri pline cu roci, prin care au exemplificat interesanta schiță geologică, o adevărată radiografie, pe care au făcut-o uriașului Moldovei.

În Ceahlău, «Vînătorii lui Dragoș» n-au doborît nici o fiară a codrilor. Totuși, datorită rezultatelor foarte bune obținute în toate domeniile abordate, ei a reușit să... vîneze marele trofeu «BUSOLA DE AUR», pentru cea mai reușită expediție a primei ediții a concursului nostru: «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII»

Cu pluta pe «marea» de la Bicaz.

Niki bucătarul care a ținut să se fotografieze cu sortul și tichia.

Așa arată morile din zona alpină a Ceahlăului

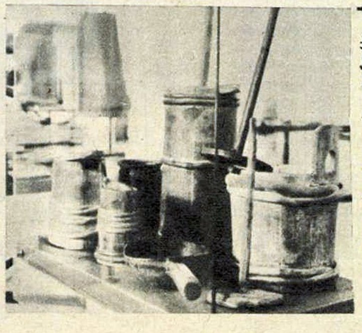

Vechi obiecte de uz casnic, confecționate numai din lemn, de o autentică valoare etnografică, culese de «Vînătorii lui Dragoș» din satele întîlnite pe traseu (imagine din expoziția expedițiilor).

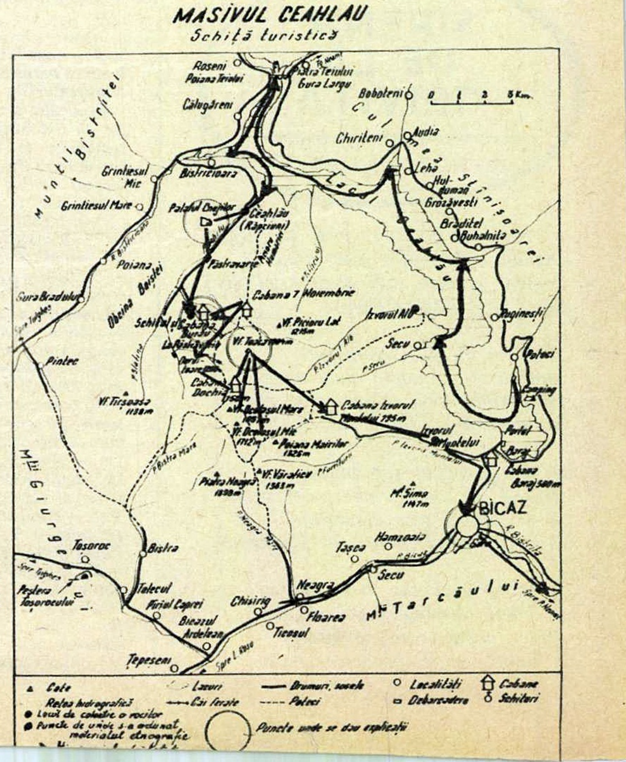
MASIVUL CEAHLAU
Schiță turistică
Roseni
Poiana Teiului
Piatra Teiului
Gura Largu
Boboteni
0 1 2 3 Km.
Călugăreni
Chirileni
Audia
Munții Bistriței
Culmea Stînișoarei
Lacul Bicaz
Grințiesul Mic
Bistricioara
Leha
Hulduman
Grințiesul Mare
Palatul Cnejilor
Ceahlău (Răpciuni)
Grozăvești
Brăditel
Buhalnița
Poiana
Pîstravarie
Obcina Boiștei
Gura Bradului
Cabana 7 Noiembrie
Izvorul Alb
Schitul și Cabana Durău
Vf. Piciorul Lat
Răzoare
Ruginești
Vf. Toaca
Secu
Pintec
Poteci
Cabana Dochia
Vf. Tirșoasa
Vf. Ocolașul Mare
Cabana Izvorul Muntelui
Camping
Vf. Ocolașul Mic
Poiana Maicilor
Izvorul Muntelui
Potoci
Baraj
Cabana Baraj
Piatra Neagră
Vf. Văratica
Mt. Sima
BICAZ
Mții Giurgeului
Tasoroc
Bistra
Hamzoaia
Tașca
Secu
Peștera Tasorocului
Telecul
Pîrîul Caprei
Chisirig
Neagra
Floarea
Mții Tarcăului
Bicazul Ardelean
Ticosul
Țepeseni
Cote
Lacuri
Drumuri, șosele
Localități
Cabane
Rețea hidrografică
Căi ferate
Poteci
Debarcadere
Schituri
Locuri de colectare a rocilor
Puncte de unde s-a adunat materialul etnografic
Puncte unde se dau explicații

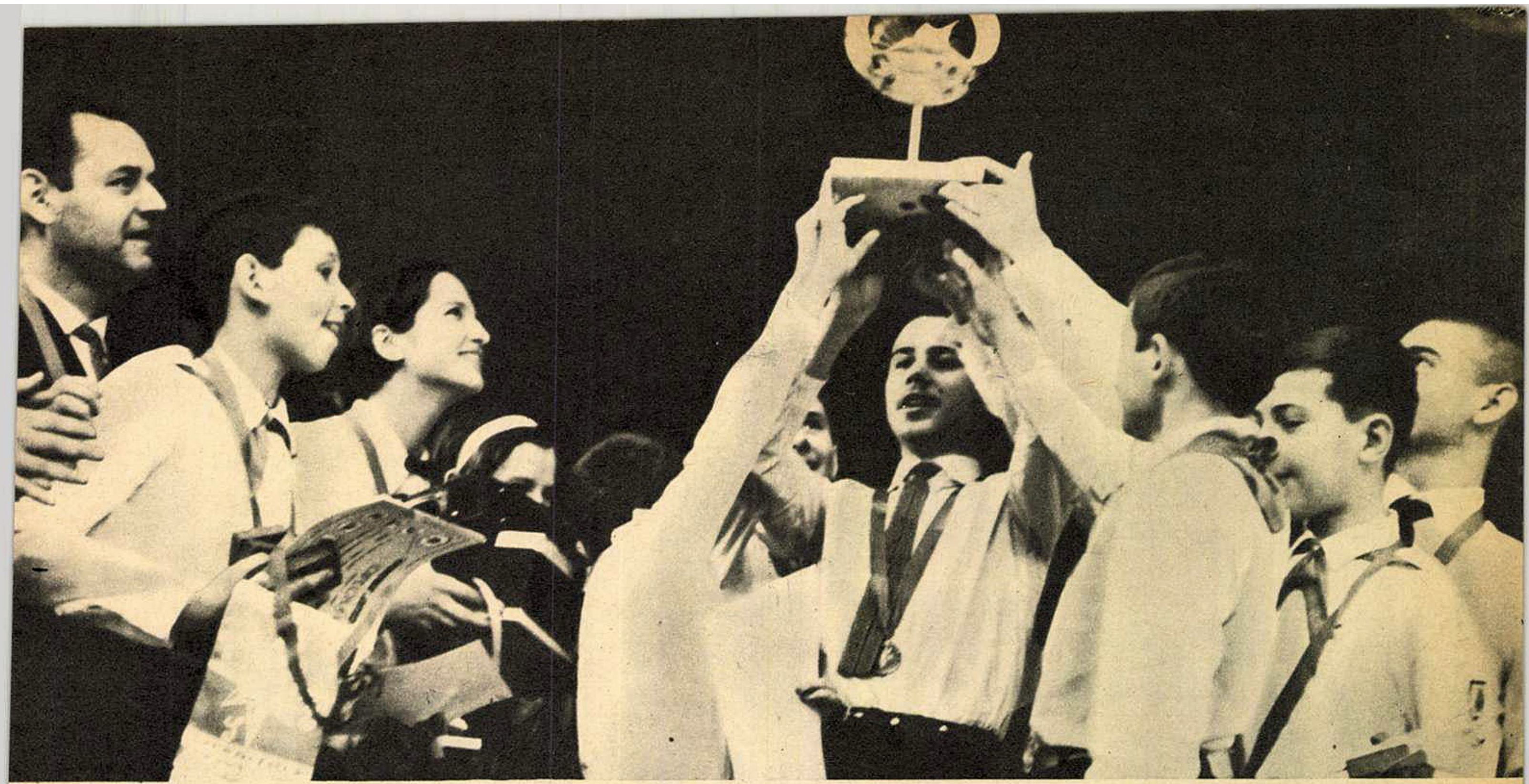

SÎMBĂTĂ, 17 IANUARIE A.C., ÎN SALA DE FESTIVITĂȚI A CASEI DE CULTURĂ A TINERETULUI DIN IAȘI, ÎN PREZENȚA A PESTE 700 DE PIONIERI ȘI ȘCOLARI, CADRE DIDACTICE ȘI PĂRINȚI DIN ACEST ORAȘ, A FOST ÎNMÎNAT ECHIPAJULUI «VÎNĂTORII LUI DRAGOȘ», PARTICIPANT LA «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII», MARELE TROFEU «BUSOLA DE AUR» **OFERIT DE CĂTRE REVISTA NOASTRĂ. TROFEUL, ÎNSOȚIT DE** «FANIONUL DE ONOARE» **CLASA I, DE MEDALII DE AUR ȘI DIPLOME INDIVIDUALE A FOST ÎNMÎNAT DE CĂTRE REDACTORUL ȘEF AL REVISTEI «CUTEZĂTORII». TOTODATĂ, ECHIPAJUL IEȘEAN A PRIMIT DIN PARTEA CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR O DIPLOMĂ PENTRU ACTIVITĂȚI TURISTICE DEOSEBITE, PRECUM ȘI UN APARAT DE FOTOGRAFIAT. «VÎNĂTORII LUI DRAGOȘ» AU PRIMIT, DE ASEMENEA, DIN PARTEA SECȚIEI DE CONCURSURI A REVISTEI, NUMEROASE PREMII ÎN OBIECTE, PRINTRE CARE: UN APARAT DE FILMAT CU CELULĂ FOTO-ELECTRICĂ. APARATE DE FOTOGRAFIAT, STILOURI, AGENDE Ș.A.**

CU ACELAȘI PRILEJ A AVUT LOC O FRUMOASĂ ȘEZĂTOARE LITERARĂ, ÎN CADRUL CĂREIA AU CITIT DIN LUCRĂRILE LOR PROZATORII IULIU RAȚIU **ȘI** COSTACHE ANTON, **PRECUM ȘI POEȚII** MIHAI NEGULESCU **ȘI** PETRE GHELMEZ.
ÎN ÎNCHEIERE S-A DESFĂȘURAT UN CONCURS FULGER «SFINX-CUTEZĂTORII», CU PREMII ÎN OBIECTE ȘI ABONAMENTE.

O parte dintre cei peste 700 de spectatori care au ținut să fie martori la înmînarea marelui trofeu.

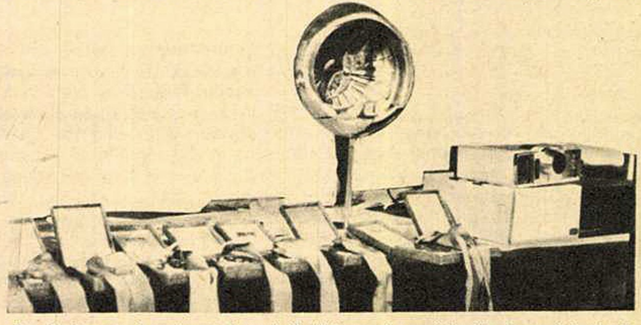

«Busola de aur», înconjurată de medalii, diplome și premii în obiecte, va fi înmînată cîștigătorilor ei.

Cu brațele încărcate cu premii și distincții, expediționarii ieșeni, în frunte cu comandantul lor.

În voi mi-am întîlnit copilăria, anii de școală, zilele peste care cădeau rînduri, rînduri florile de tei, privindu-vă am trecut cu pașii amintirilor pe la bojdeucă, am urcat pe Cetățuie, iar din dealul Copoului, am privit lung, a cîta oară, Ceahlăul de pe care voi ați cules cea mai frumoasă floare: cutezanța!

Costache Anton

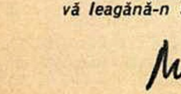

17 ian. 1970

Vînători ai lui Dragoș, ce ager izvor
v-a smuls neclintirii de stalactită?
Steaua ascunsă în creștetul zimbrilor
arată spre Nord, daurită...

Tîmple de codru și de cetate, ochi luminați
scriu zodia țării înaltă.
Ce tinere piepturi, pe cadran de Carpați,
vă leagănă-n suflet scuturile de baladă?

Mihai Negulescu

Într-o sură dimineață Ceahlăul se trezi încercuit de cutezători . Erau înarmați pînă în dinți: cu lupe (pentru frunzele viitoarelor ierbare), cu plase (pentru fluturii viitoarelor insectare), cu ciocane (pentru rocile viitoarelor pietrare)... Ce putea să facă bătrînul munte în fața unei astfel de expediții nemaipomenite? Bineînțeles că trebuia să se lase învins! A făcut-o cu bucurie, deoarece cutezanța este lecția pe care o predă tuturor de mii și mii de ani, iar îndrăzneții sînt copiii lui cei mai dragi.

Iar Marele trofeu «Busola de aur», obținut de echipajul din Iași, reprezintă o nouă nestemată ce se adaugă la neprețuita comoară pe care Ceahlăul o strînge din timpuri imemoriale pentru cutezătorii acestor plaiuri.

Ați supus muntele dintr-o joacă,
ați săgetat înălțimile, ați cucerit inimile
noastre, arcași! Luați-mă în echipajul vostru!
Săgeata trasă de voi este în stare și de
altă minune: mă va ajuta să găsesc, sînt
sigur de asta, tinerețea fără bătrînețe și viața
fără de moarte.

«Stați, stați puțin! Vă rugăm! Nu se poate să ne despărțim înainte de a ne fotografia împreună cu organizatorii expedițiilor. Fotografia o vom prinde în ramă și o vom păstra ca pe una dintre cele mai frumoase amintiri. O amintire din minunații ani ai copilăriei noastre...»

▼

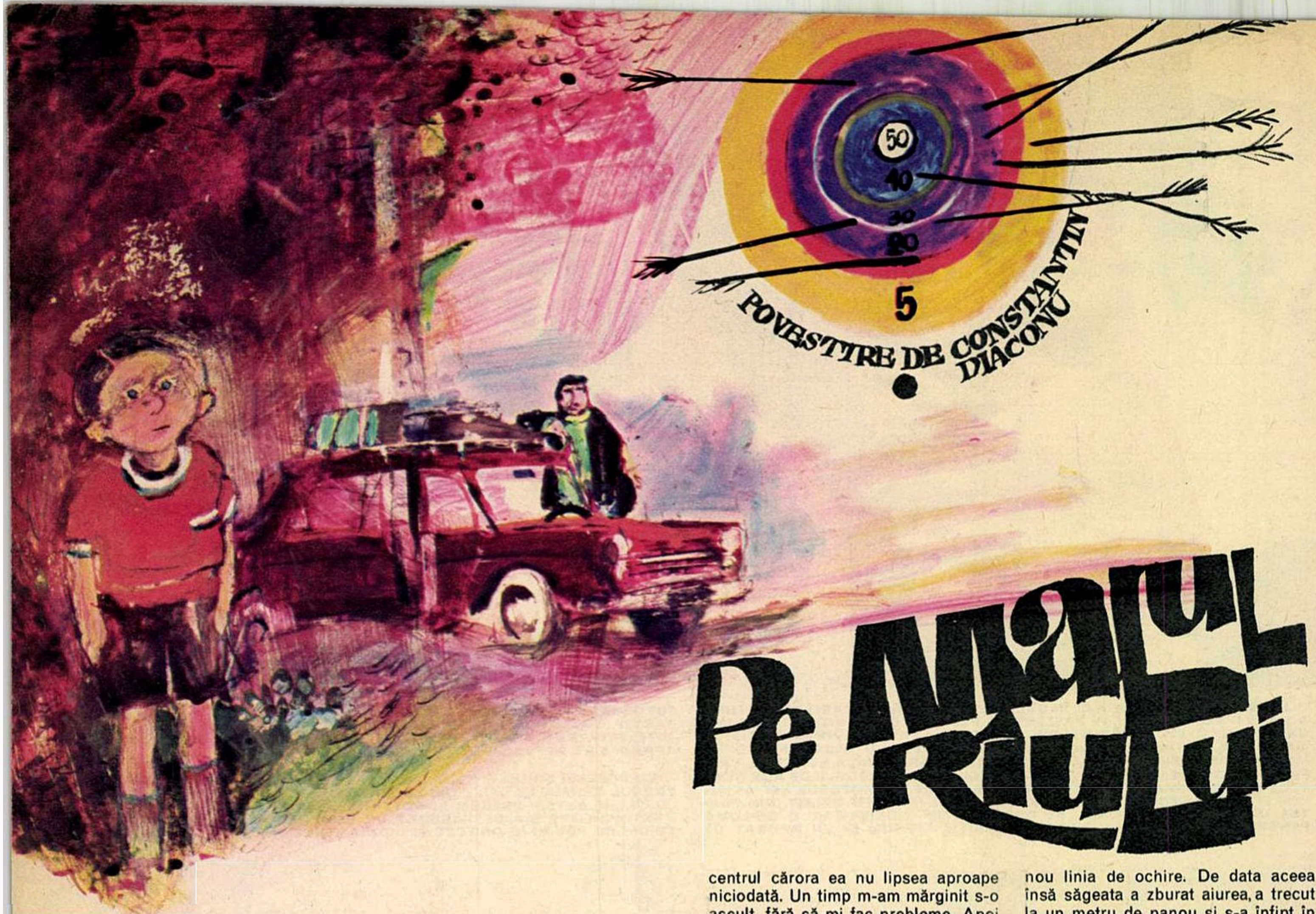

POVESTIRE DE CONSTANTIN DIACONU

Pe malul râului

Servisem masa de prînz și, așa cum prevedea programul zilnic, ar fi trebuit să dorm. Cum însă pentru cei trecuți într-a opta,ora aceea de odihnă la orizontală era facultativă (dormeau obligatoriu doar «bobocii»), totdeauna profitam de ea și rămîneam în curtea mare și aproape goală a taberei.

La fel am procedat și de data aceea. Un timp m-am plimbat pe pajiște, așteptînd-o pe Fulvia. A aparut o dată cu «Sfîntul» — un băiat din Brăila care semăna cu Simon Templar de parcă ar fi fost fratele lui mai mic. Acesta avea un braț de arcuri și săgeți și ne-am îndreptat toți trei spre marginea pădurii, unde era amenajat poligonul.

Trăsesem vreo zece sau unsprezece săgeți și de fiecare dată nimerisem în interiorul unuia dintre cercuri. Aveam o zi bună, mă-nvăluia o liniște și un calm desăvîrșite, totul mi se părea simplu și firesc și pesemne de aceea nu-mi greșisem niciodată ținta. În schimb săgețile Fulviei cădeau cînd prea aproape, cînd prea departe, nu reușea s-atingă nici panoul măcar și se enerva, schimba arcurile unul după altul, dînd vina pe ele că-s prea rigide și susținînd că nu așa trebuie să fie, că dacă oștenii lui Ștefan cel Mare ar fi tras cu asemenea rable la Podul Înalt, n-ar mai fi cîștigat bătălia cu turcii. Mă amuza, grozav mă amuza, n-o mai văzusem niciodată așa, ca un cazan sub presiune, gata să explodeze dintr-o clipă într-alta. Era nedreaptă și dulce totodată, și ca nu cumva să izbucnesc în rîs, vorbeam, o sfătuiam și-i arătam cum anume să ia linia de ochire. Apoi, în liniștea aceea deplină a răsunat dintr-o dată claxonul unei mașini. Fulvia a tresărit vizibil, scuturată parcă de-un șoc electric, și-a întors privirile spre poarta taberei și-n clipa următoare, aruncînd arcul cît colo și uitînd de mine de parcă nici n-aș fi existat, a pornit în fugă de-a lungul pajiștei, bătînd din mîini prin aer, ca într-un zbor ciudat, și strigînd c-o voce gîtuită de emoție:

— Miiichiiii!...

Mașina oprise la cîțiva metri de poartă, pe pajiște. Era un «Fiat 1 800» de culoarea vișinei putrede, cu portbagaj deasupra și c-o remorca micuță, albă, după el. Tocmai i se deschideau ușile și din el cobori mai întîi o femeie, încă tînără și frumoasă, apoi un bărbat cam la 40 de ani, exagerat de gras. Credeam că asta-i tot și-ncepusem chiar să mă liniștesc, cînd pe una din ușile din spate și-a făcut apariția și-al treilea personaj — Michi, fără-ndoială, «maestrul de ceremonii» al «tribului» — după cum reținusem eu.

După ce am scos-o din Mureș (fusese o întîmplare mai mult ridicolă decît eroică, ea nimerise într-o groapă ceva mai adîncă, își pierduse pentru o clipă-două echilibrul, dar nu i se putea întîmpla nimic rău, țipase totuși si eu sărisem cu capul în jos și pe jumătate îmbrăcat într-o apă care nu-mi trecea de mijloc), Fulvia îmi vorbise mai în fiecare zi despre prietenii ei. Mi-i descrisese amănunțit și cu-n fel de nostalgie pe fiecare în parte și pe toți laolaltă și-mi povestise o mulțime de năzbîtii, una mai trăznită decît alta, în care se-ntreceau unii pe alții și din centrul cărora ea nu lipsea aproape niciodată. Un timp m-am mărginit s-o ascult, fără să-mi fac probleme. Apoi însă, mai ales după povestea despre concursul «Miss Trib», desfășurat după toate regulile și măsurătorile de rigoare, și-n care ea ocupase locul I dintre cele unsprezece «amazoane», mi-am dat seama dintr-o dată și cu-n fel de surprindere că lucrul acesta nu-mi convenea. Faptul că făcea parte dintr-un «trib», ai cărui membri păreau să aibă o singură și continuă preocupare — să-și consume timpul cît mai original cu putință — mă derutase și chiar mă durea într-un anume fel. Aș fi preferat de-o mie de ori să nu fi fost așa, Fulvia să fi fost singură, cît mai singură cu putință. Dar nu era, unul dintre membrii acestui «trib», însuși «maestrul de ceremonii», răsărise ca din pămînt lîngă noi, venise pînă și-aici după ea...

Fulvia mai avea pînă să ajungă la mașină și alerga, alerga, el însa se oprise acolo, la doi pași de portiera pe care tocmai apăruse, și nici nu se uita la ea. Era de vîrsta mea, cel mult cu-n an mai mare, numai că din el s-ar fi putut confecționa oricînd doi ca mine. Stătea greoi și țeapăn pe picioarele butucănoase și desfăcute de la genunchi într-un unghi evident, și-și făcea de lucru la unul dintre fermoarele pantalonilor scurți, de piele maron. Era destul de departe, dar nu chiar așa încît să nu-i pot desluși fața. Avea un aer de om plictisit, parcă l-ar fi durut ficatul, deși eram convins că nu-l duruse și nici n-avea să-l doară vreodată. Fulvia i-a sărit de gît, pur și simplu, apoi femeia a sărutat-o și bărbatul acela i-a strîns mîna. Pe urmă nu mai știu ce-a urmat că nu m-am mai uitat. M-am întors și am luat din nou linia de ochire. De data aceea însă săgeata a zburat aiurea, a trecut la un metru de panou și s-a înfipt în malul din spate. Am aruncat arcul și am pornit spre dormitor.

Fulvia n-a fost după zmeură cu noi și n-am mai văzut-o pînă la masa de seară. A apărut după ce se servise felul întîi, cu-n pachet în mînă. Era veselă și-i străluceau ochii:

— Nu mi-e foame — s-a scuzat ea. Cine vrea, poate să servească porția mea. Asta-i pentru tine, Tavi — mi — s-a adresat direct, întinzîndu-mi pachetul. Unde-ai dispărut? Am vrut să-ți fac cunoștință cu Michi, dar cînd m-am uitat, nu mai erai pe poligon. Îmi pare rău...

După ce ne-am ridicat de la masă, ea a plecat cu fetele «să le dea ceva bun», iar eu m-am trezit dintr-o dată și pentru prima oară în ultimul timp, singur și trist, așa de singur și de trist că-mi venea să plîng. Aș fi putut să mă duc și să mă amestec printre ceilalți băieți care începuseră să chinuiască vreo cîteva mingi, îndemnîndu-se unii pe alții cu strigăte de hoardă dezlănțuită, dar eram obosit, atît de obosit de parcă aș fi purtat toată ziua, în spate, un sac cu plumb. Cum însă pînă la stingere mai era destul și trebuia totuși să fac ceva în timpul ăsta, am coborît panta din spatele vilelor și m-am oprit pe malul rîului.

Simțeam nevoia să stau să mă odihnesc, și m-am așezat pe o piatră. Piatra era însă cam fierbinte, mai păstra încă o parte din dogoarea de peste zi, și-un timp m-am tot mișcat pe ea, schimbîndu-mi locul și poziția, și la un moment dat am atins pachetul pe care-l pusesem alături. Era să se rostogolească și-am tresărit, m-am repezit și l-am prins, și-abia atunci, uitîndu-mă mai atent la el, am observat că fusese legat c-o grijă deosebită. Amănuntul acesta m-a deranjat, nu-l prindea, nu-i stătea de loc bine, așa că i-am apucat și i-am rupt cu răutate hîrtia, și numaidecît am descoperit în el exact ceea ce-mi închipuisem: cîteva feluri de prăjituri de casă.

Imi plac prăjiturile de casă, au ceva aparte, un gust și-un parfum intim, individualitatea și personalitatea lor, ceea ce le deosebește de cele cumpărate, toate la fel în ciuda numelor pompoase și-a formelor extravagante. Dintr-astea însă știam, de parcă m-aș fi hotărît cu mult înainte, deși cred că nu-mi trecuse prin minte asa ceva, că n-aveam să mă înfrupt. Oricît ar fi fost de bune, eram convins că n-aș fi putut să le înghit, nici atunci, nici mai tîrziu, că mi s-ar fi oprit în gît. Am lăsat pachetul jos, alături, ca pe un lucru străin, care nu-mi apartinea în nici un fel și de care eram hotărît să nu mă ating.

Din apa lină, cu luciri sîngerii sub lumina roșiatică a apusului, la vreo șapte-opt metri de mal se ițea vîrful rotunjit, ca o scăfîrlie rasă de tătar, al unui pietroi mare. Apa îl înconjura și-l îmbrățișa, blîndă și delicată, tremura înfiorată împrejurul lui. El stătea însă neclintit, imperturbabil și absent, parcă rîzîndu-și de ea. Nu știu cum și de ce, dar uitîndu-mă la el mi-am adus aminte de ultima săgeată trasă aiurea, și-am simțit cum mă-ncolțea necazul și m-am trezit întrebîndu-mă cu neliniște dacă mai puteam să ochesc acum la fel de bine cum ochisem înainte ca «Fiat-»ul acela să claxoneze.

Distanța era cam aceeași, așa că puteam să încerc. Cuprins dintr-o dată de o bucurie adîncă, de parcă aș fi făcut cine știe ce descoperire, m-am ridicat și-am cules de pe jos vreo două duzini de pietricele potrivite, m-am întors, le-am pus pe piatra pe care stătusem, apoi am luat una dintre ele și mi-am ales o poziție cît mai bună. Am închis ochiul stîng, mi-am balansat îndelung mîna, urmărind o anume traiectorie și, la momentul potrivit, i-am dat drumul. Piatra a zburat prin aer, învîrtindu-se și vîjîind, apoi s-a lovit de vîrful pietroiului, ricoșînd numaidecît, sfărîmînd oglinda apei și stîrnind pe luciul ei nenumărate cerculețe tremurătoare. La fel de liniștit și de precis am aruncat-o și pe a doua, apoi și pe-a treia... Uitasem de tot și de toate, mă stăpînea numai o dorință aprigă să nu cumva să greșesc. Aveam convingerea, ciudată, că de lucrul acesta depindea totul, fericirea sau nefericirea mea. Din cauza asta mă concentrasem la maximum, mă adunasem tot într-un singur punct, ca atleții pe linia de start în clipa premergătoare țîșnirii. Apucam pietricelele pe bîjbîite, fără să scap o clipă pietroiul din ochi, luam îndelung linia de ochire și aruncam numai cînd eram pe deplin sigur.

Treaba asta mi-a luat ceva timp, și cînd mi-am ridicat privirile am văzut că se înserase. Terminasem cu bine ce-mi pusesem în gînd, acum însă descopeream cu amărăciune că faptul acesta nu reușise să mă liniștească, așa cum sperasem. Dimpotrivă, mă indispusese și mai mult, îmi dam seama că fusese o copilărie, nu-mi greșisem niciodată ținta, pietroiul însă rămăsese tot acolo, neclintit și sfidător, apa îl înconjura și îl mîngîia la fel ca înainte, iar eu eram la fel de trist și de singur, și n-aveam chef de nimic, de nimic.

VĂ PROPUNEM O VITRINĂ A CĂRȚII

Nicolae Labiș
Moartea căprioarei
BIBLIOTECA ȘCOLARULUI

NICOLAE LABIȘ
Moartea căprioarei
«Poate e numai vîntul/ Poate sînt numai apele»/ Și pornind așa, după primele versuri citite, străbați, fermecat, lumea poeziei lui N. Labiș.

Jack London
Chemarea străbunilor

JACK LONDON
Chemarea străbunilor
O carte pasionantă despre nebunia goanei după aur, în ținuturile sălbatice ale Alaskăi.

ALEXANDRU MITRU
SĂGEATA CĂPITANULUI ION

ALEXANDRU MITRU
Săgeata căpitanului Ion
Romanul istorisește faptele de vitejie ale unui căpitan de oști în atmosfera epocii lui Vlad Țepeș.

ostrovul lupilor

PETRE LUSCALOV
Ostrovul lupilor
Romanul ne prilejuiește reintîlnirea cu doi vechi prieteni Scatiu și Babușcă, pe care i-ați cunoscut în paginile revistei noastre.

Epopeea lui GHILGAMEȘ

VIRGINIA ȘERBĂNESCU
repovestește pentru voi **Epopeea lui Ghilgameș,** marele rege al Urucului, plecat în căutarea vieții veșnice.

ÎN VIZITĂ LA «*ION CREANGĂ*»

• Jules Verne în serie

• 12 copii și... o povestire ștafetă

• Ce este „Alfa“?

O EDITURĂ NOUĂ, PRIMA DE ACEST FEL ÎN ȚARA NOASTRĂ, CARE VA PUBLICA ÎN EXCLUSIVITATE LUCRĂRI DESTINATE COPIILOR, A LUAT FIINȚĂ ÎN ANUL 1970. NUMELE EDITURII: «ION CREANGĂ».

«CUTEZĂTORII» AU BĂTUT LA PORȚILE ACESTEI NOI INSTITUȚII DE CULTURĂ ȘI AU FOST PRIMIȚI CU CĂLDURĂ ȘI OSPITALITATE DE POETUL TIBERIU UTAN, DIRECTORUL EDITURII.

RED. Neastîmpărați și mai ales curioși, cutezătorii vor să știe totul despre noua editură.

TIBERIU UTAN. Și eu sînt bucuros să le răspund fiindcă mă socotesc prietenul cutezătorilor. Așadar, am să încep cu cîteva vești care știu că îi vor bucura îndeosebi. Pregătim publicarea seriei complete a scrierilor lui Jules Verne. Tînărul cititor va avea astfel o imagine unitară a operei marelui scriitor de anticipație. **«Biblioteca pentru toți copiii»** este titlul unei noi colecții în care vor apărea culegeri din operele unor mari scriitori ca Sadoveanu, Mark Twain, Jack London ș.a. Primul număr din colecție va apărea peste puțin timp și va fi «Amintiri din copilărie» de Ion Creangă. La sfîrșitul cărții se află notate cele 160 de titluri din literatura română și străină care urmează să apară în viitor.

RED. Anul trecut a apărut în colecția «Preludii» cartea «Copii poeți», care s-a bucurat de un mare succes. Vor mai apărea cărți ai căror autori sînt pionierii?

TIBERIU UTAN. Da, dar de data aceasta, autorii vor fi copiii prozatori. 12 școlari au scris povestirea științifico-fantastică, prin ștafetă intitulată «Vasul fantomă». Pentru a continua șirul veștilor bune, vreau să-i anunț pe cutezători că în săptămînile viitoare se vor afla în librării primele cărți cu povestiri în imagini, care așa cum se știe, sînt benzi desenate cu text puțin. Seria va cuprinde povestiri cu teme din istorie, cărți de călătorii, aventuri, întîmplări cu haz.

RED. Fiindcă ați pomenit despre haz aș vrea să amintesc că deși rîsul și veselia sînt buni tovarăși cu tinerețea aceste atribute lipsesc adesea din literatura pe care o destinăm copiilor. Poate că de data aceasta, numele editurii va obliga.

TIBERIU UTAN. Numele editurii într-adevăr obligă. Există în plan o colecție de lucrări distractive și de umor. Colecția care sperăm, va descreți frunțile, va apărea sub semnificativa emblemă «Pupăza din tei».

RED. În planurile dumneavoastră am citit un nume care mi-a atras atenția: «Alfa». Ce este «Alfa»?

TIBERIU UTAN. Întrebarea mă duce la una din problemele cu care poate ar fi trebuit să începem, și anume problema literaturii informaționale. Sîntem o editură modernă și problema ne preocupă în cea mai mare măsură. Prin mijlocirea cărților din colecția «Alfa», urmărim să transmitem cît mai multe cunoștințe, să trezim pasiunea cunoașterii, să formăm la copii un orizont larg, corespunzător cu vremurile noastre. Jumătate din producția de cărți a Editurii «Ion Creangă» o va reprezenta tocmai această literatură informațională. Vrem ca «Alfa» să fie un ghid al tînărului cititor printre «misterele» fără mister ale lumii moderne. Tematica va fi diversă: elemente de cunoaștere a naturii, a științei și tehnicii.

RED. Ați putea să ne indicați cîteva titluri care vor apărea sub emblema «Alfa»?

TIBERIU UTAN. Prima carte este gata să ia drumul tiparului. Titlul ei; «Uzina Terra», vorbește de la sine. Mai departe, avem în plan un original dicționar care își propune explicitarea unor termeni intrați în viața modernă (cosmodrom, radar, laser) cu ajutorul imaginii. «O mie de curiozități», «De 333 de ori de ce», sînt alte titluri care așteaptă întîlnirea cu cititorii. Și în sfîrșit ne propunem redactarea unei enciclopedii anume pentru cei tineri.

RED. Sînteți un poet liric, binecunoscut. Cutezătorii vă recită adeseori poeziile. Aflăm cu bucurie despre preocupările dumneavoastră de editor în direcția cărții de știință și tehnică. Să însemne oare că ați uitat poezia?

TIBERIU UTAN. Cum s-ar putea? Sub denumirea «Cărăbușul de aramă» (vă aduceți aminte poezia lui Lucian Blaga cu același titlu: Din belșugul de verdeață/ Cărăbușul de aramă...) vom publica volume mici de poezii, bogat ilustrate, aparținînd marilor noștri poeți. Ca poet, doresc din tot sufletul, ca la căpătîiul acestei delicate colecții să stea cele mai bune ursitoare. Am vrea ca prin ea să atragem tînărul cititor spre căile fermecate ale poeziei.

RED. Vă doresc să fiți un magician desăvîrșit. Înainte de a încheia convorbirea, vă rog să-i informați pe cititori care dintre scriitorii noștri le pregătesc volume?

TIBERIU UTAN. Voi numi numai pe cîtiva: Eugen Barbu, Constantin Chiriță, Gica Iuteș, Fănuș Neagu, Octav Pancu-Iași, Mircea Sîntimbreanu, Ovidiu Zotta ș.a. N-am pretenția să epuizez lista. Și fiindcă, așa cum spuneați, ne apropiem de încheiere, aș vrea să lansez o invitație cutezătorilor. În curînd, în colaborare cu Consiliul Național al Organizației Pionierilor, vom organiza într-o mare sală din Capitală întîlniri periodice cu scriitori care vor oferi autografe pe volumele noi apărute, și vom amenaja standuri de cărți pentru pionieri. Vom anunța la vreme acest eveniment. Pe cutezători îi rugăm să se socotească de pe acum invitați.

Îi mulțumim interlocutorului nostru și ne despărțim urîndu-i multe succese.

B. CARAGIALE

EXCURSIE PE GLOB

Xingu

ŢINUTUL „OAMENILOR VESELI"

de NICOLAE NICOARĂ și ECATERINA ROȘCA

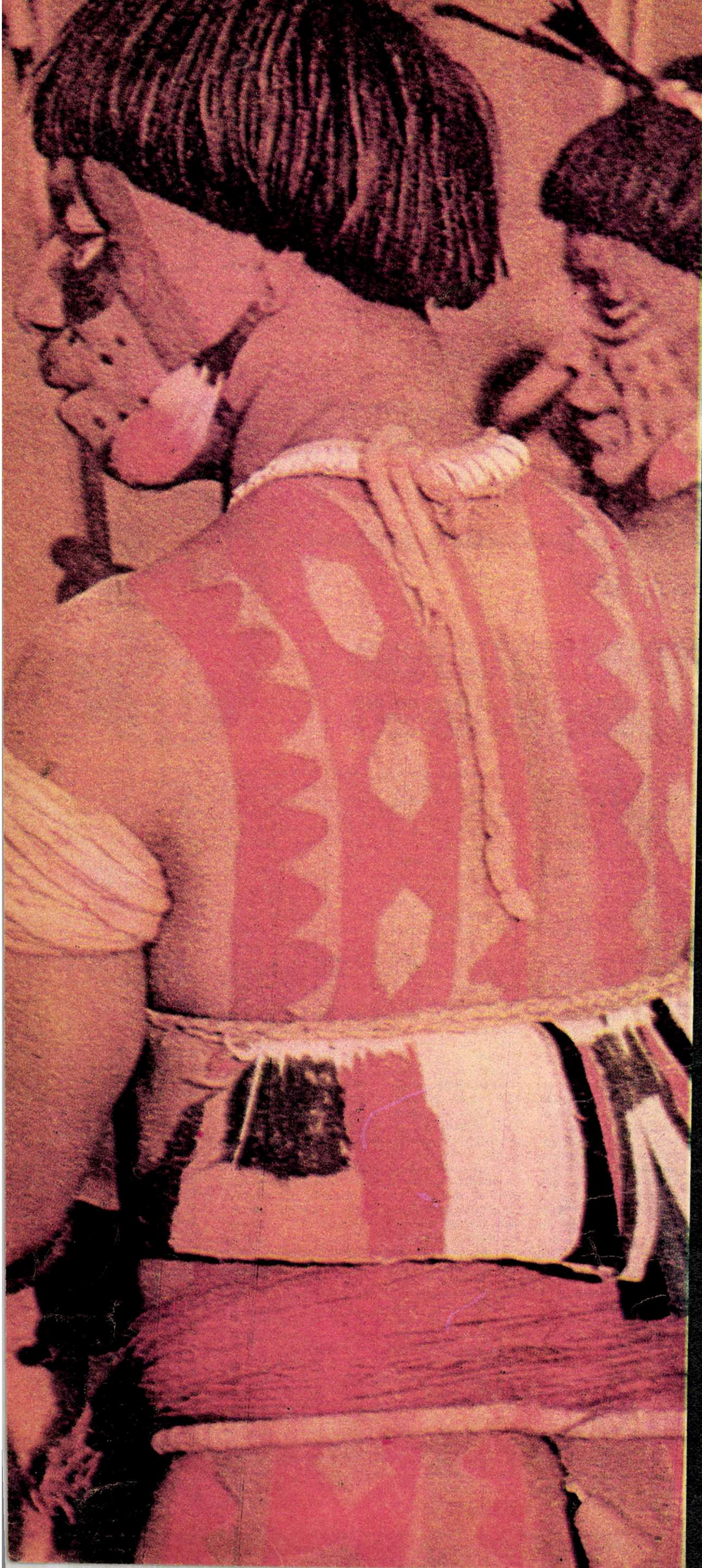

Un indian Waura în «ținută» de sărbătoare.

În inima Braziliei, în regiunea rîului Xingu se întinde un ținut acoperit cu păduri dese, întunecoase și amenințătoare. Privit prin hublourile avionului, ținutul pare o mare fără sfîrșit. Din cînd în cînd, în marea aceasta fără țărmuri se zăresc mici suprafețe acoperite cu pășuni verzi pe care localnicii le numesc «varjoes». Acesta este Xingu, pămîntul oamenilor care, prin viața primitivă pe care o duc, sînt localizați în istorie, în epoci de mult apuse pentru alte regiuni ale globului.

Din punct de vedere etnografic, triburile de indieni care trăiesc în ținutul Xingu reprezintă una din populațiile cele mai interesante de pe planeta noastră. Cele mai cunoscute dintre aceste triburi sînt: Tupi, Arawak, Jeo și Trumai. Tot aici trăiesc și ultimii descendenți ai vechiului trib Waura, cunoscuți ca cei mai mari meșteri din ținut în meșteșugul olăritului. Triburile sînt foarte apropiate între ele, cu toate că fiecare își are satul său, și fiecare trib, chiar dacă numără numai cîtiva membri își are limba proprie.

Condițiile grele de viață au secerat de-a lungul anilor numeroase vieți omenești din aceste triburi. Cînd exploratorul german Karl Von den Steinen a cercetat în 1884 regiunea Xingu, trăiau acolo circa 3 000 de indieni care locuiau în 35 de sate.

În 1962 numărul acestora era apreciat la numai 500 de oameni. În ciuda vieții aspre, în veșnică luptă cu o natură uneori capricioasă alte ori generoasă, oamenii acestor ținuturi sînt cei mai veseli oameni din lume. Dacă cineva ar întocmi un clasament al celor mai veseli oameni din lume, indienii din Xingu ar ocupa desigur, primul loc. Două treimi din zi ei rîd și cîntă. Ei consideră că nu au motive să fie niciodată triști,

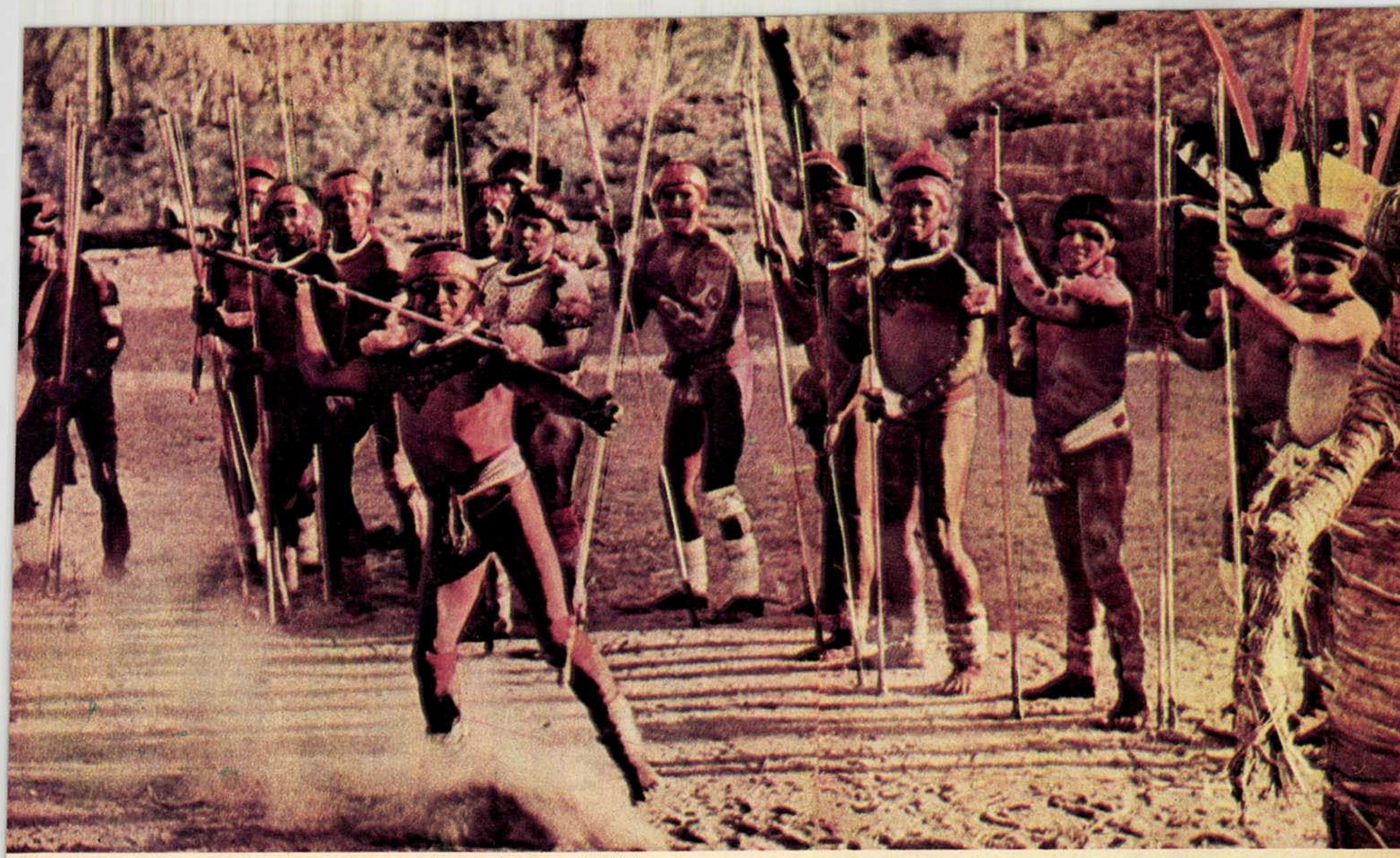

Aruncarea suliței cere multă pricepere. Ea se poate obține numai prin exerciții zilnice.

ba aproape totul le dă prilej de veselie. Cea mai mare veselie și bună dispoziție, domnește în sînul tribului atunci cînd vreun alb se străduiește, fără rezultat, să execute una din muncile pe care indianul le stăpînește la perfecție, să tragă cu arcul ori să cînte la flautul specific tribului spre exemplu. Simțul umorului se face simțit la acești oameni, în cele mai neașteptate împrejurări. Savantul brazilian Orlando Vilasboas, care a trăit mai mult de zece ani în mijlocul lor, povestește că odată, la un trib de indieni din Xingu a poposit un european care nu avea la el, drept dar, decît o bucată de săpun. Cum de față erau trei indieni, europeanul a tăiat săpunul în trei părți egale dînd fiecăruia cîte o bucată. Atunci, unul dintre indieni a scos din tolbă o săgeată pe care a rupt-o la rîndu-i tot în trei părți egale, oferind străinului doar o singură parte. (La indieni există un obicei: atunci cînd unul din membrii tribului primește un dar, să răspundă acestui gest dăruind, la rîndul său, oaspetelui o săgeată).

Același savant povestește că la vîrsta de 12 ani copiii devin maturi. Ei stăpînesc toate cunoștințele pe care le au vîrstnicii, inclusiv tradițiile și obiceiurile tribului. O curiozitate nu lipsită de interes: nici una din cele 8 limbi care se vorbesc aici nu cunoaște cuvîntul «a pedepsi». Părinții nu-și pedepsesc niciodată copiii...

Dintre toate triburile care trăiesc în ținutul Xingu, Waura sînt singurii care stăpînesc meșteșugul olăritului. Pe vasele lor de lut ei aplică vopsele obținute din plante și desenează figuri de animale sălbatice. Acest fapt le dă o notă de superioritate. De altfel din neamul indienilor Waura n-au mai supraviețuit decît cîteva zeci de oameni. Satul în care locuiesc este situat într-o zonă defrișată de pe lîngă rîul Tamitataola. El este format din numai 5 case mari, așezate ca niște giganți în jurul unei piețe de pămînt bătătorit. Cîteva bîrne subțiri acoperite cu ierburi uscate alcătuiesc o casă. Nici una dintre aceste case nu are o ușă care să se închidă, iar ferestrele lipsesc cu desăvîrșire. Numărul familiilor care trăiesc sub același acoperiș este indicat de numărul vetrelor pentru foc.

Pentru asigurarea existenței familiei, femeile, ca și bărbații trebuie să muncească aproape tot timpul zilei. Ele sînt mari meștere în prepararea maniocului, care este principala hrană a tribului, aceasta însă cere un mare volum de muncă. După ce au fost scoase din pămînt rădăcinile de manioc, ele sînt curățate de coajă cu niște scoici ascuțite și date printr-un fel de răzătoare confecționată din lemn. Miezul de manioc este apoi stors de sucul amar, care conține acid prusic (substanță foarte otrăvitoare) și pus la uscat. Abia după aceea miezul este transformat în făină, din care se fac prețioasele turte — beiju pe care le consumă alături de fructele pădurii și pește.

Ca și în celelalte triburi, bărbații tribului Waura se ocupă și cu pescuitul. Uneori ei pescuiesc cu niște coșulețe din plasă, prin otrăvirea apei cu sucul unei liane din junglă, sau pescuiesc chiar cu arcul și săgeata, plutind de-a lungul rîurilor cu niște bărci ușoare făcute din scoarța copacilor. Sezonul cel mai prielnic pentru pescuit este sezonul ploilor. Atunci apele rîurilor ies din albii, se revarsă prin păduri și o dată cu ele și peștele.

În perioadele cînd apele rîurilor sînt sărace în pește, indienii Waura pregătesc un șir de procesiuni, crezînd că în felul acesta peștii din apele mari vor veni în apele cele mai mici. Celelalte triburi folosesc în acest scop «patap»-ul, o construcție simplă din lemn, care prin rotire produce un zgomot asurzitor și care are menirea de a speria peștii și a-i îndrepta în direcția plaselor.

Pe lîngă vînat, pescuit, cultivarea maniocului, a bumbacului și a porumbului, munci pe care le fac pentru a-și asigura existența zilnică, membrii tribului confecționează cu o plăcere deosebită măști, fluiere, lănci și tot felul de podoabe pentru serbările rituale. Prepararea vopselelor vegetale și a uleiurilor din fructele de urucu, folosite pentru vopsirea corpului, sînt alte preocupări care cer măiestrie și al căror secret este transmis din generație în generație.

Obiectele de podoabă cu care urmează să apară membrii tribului la o sărbătoare sînt pregătite cu minuțiozitate. Apariția la serbare, care de obicei se desfășoară în centrul așezării, este plină de pitoresc. Splendidele pene de tucan alcătuiesc adevărate diademe pe capul dansatorilor. Corpurile lor sînt bogat împodobite cu diferite desene care indică și rangul tribal.

Tinerii sub 15 ani își colorează corpul în alb și negru, culorile vii fiind întrebuințate numai de bărbații mai vîrstnici. Dansurile rituale, la care pot participa și femeile se desfășoară întotdeauna în prezența conducătorului de trib. La jocurile războinice, unde participă numai bărbații, este ales de fiecare dată și un «rege» al jocurilor. Acestea sînt însă doar cîteva din nenumăratele moduri în care indienii Waura precum și ceilalți indieni din ținutul Xingu țin să reînvie și să păstreze vechile lor obiceiuri și credințe. Sînt cîteva raze care aduc puțină lumină în dramatica lor existență.

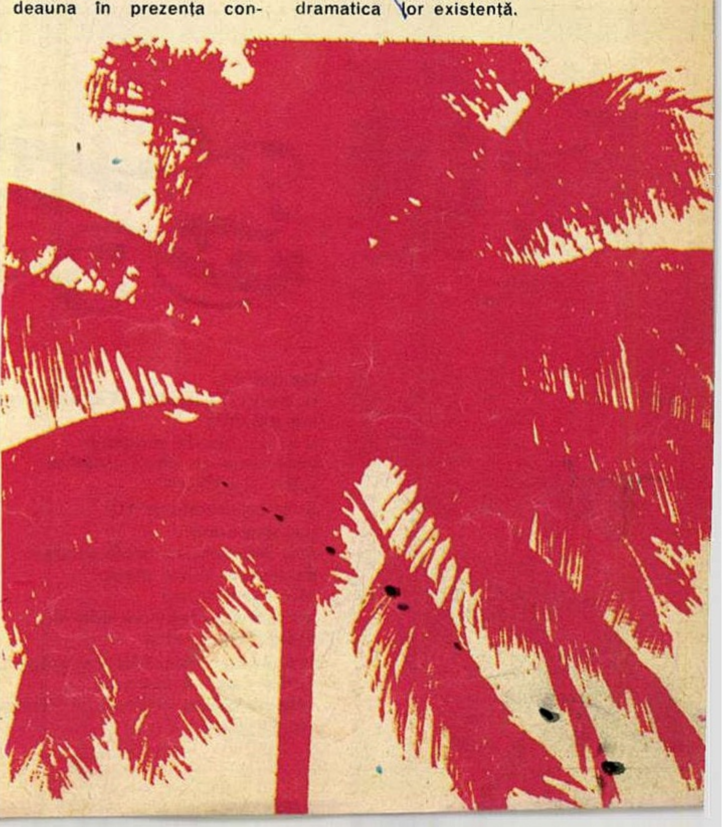

OBIECT NEIDENTIFICAT ??

Obiectul fusese descoperit în curtea școlii și ceea ce izbise atenția din prima clipă era lipsa lui totală de identitate. Era, într-adevăr, ceva «nemai văzut», aceasta fiind singura precizare pe care — acum chiar, după atîtea studii la care a fost supus — o poate cineva face. Că tocmai acest fapt îl impuse interesului general este ușor de înțeles. Nimic mai captivant decît enigmele, se știe. Și astfel se face că din momentul descoperirii sale ciudatul obiect deveni un formidabil izvor de ipoteze. Cele mai multe vizau originea sa extraterestra.

— Un OZN? Mă rog, dar în coperți de vinilin?! Atunci un mesaj din galaxie?! Da, dar scris în ce fel de cifru? Un top de hîrtie de ambalaj pierdut de niscaiva marțieni? Dar aceasta înseamnă că marțienii cunoșteau marmelada și slănina cu ale caror urme era pe de-a întregul mînjit. Tulburătoare ipoteze!

Alții, ceva mai precauți, admițînd originea foarte îndepărtată a obiectului o situau nu în spațiu, ci în timp, apelînd la arheologie sau paleontologie.

— Presupunînd că a zăcut 5 000 de ani sub dărîmăturile Babilonului poate fi un obiect de uz casnic al vechilor sumerieni. Ei cunoșteau marmelada! E cu putință? obiectau alții, numai că locul de baștină poate fi mult mai probabil Pompeiul. Obiectul a zăcut desigur sub cenușă și lavă vulcanică. De aici marea cantitate de cărbune și grafit cu care pare acoperit.

În sfîrșit, nu puțini încercau să-i identifice natura pornind de la posibila sa întrebuințare. În acest sens se și înregistrau de altfel și ipotezele cele mai contradictorii.

— E o căciulă dintr-un fel de scoarță de copac necunoscut, înclinau să creadă cîțiva. Aș, cu așa ceva se puteau înveli doar picioarele, susțineau alții. E o primă formă de ciorapi sau obiele a omului zăpezilor. Nu observați aceste foi? Par să fie frunzele unei ferigi geologice pe jumătate carbonizate. Sau, poate, o armă de vînătoare de un tip special. Nu este exclus să fi folosit la azvîrlirea de praf în ochii unor necunoscute fiare...

Disputa era în toi și se poate afirma că nimeni nu rămăsese în afara ei cînd, brusc, apăru o nouă explicație. E drept, nici acum toată lumea nu e încă pe deplin convinsă deși argumentele nu sînt de neglijat. Și cel mai puternic argument rămîne faptul că persoana în chestiune dînd explicațiile de rigoare nu ezita să își dea de zece ori pe minut cuvîntul de onoare:

— Pe cuvînt că e al meu. E caietul meu de notițe, pe onoarea mea. E maculatorul meu, băieți, aveți cuvîntul meu de onoare.

Așa o fi? N-o fi așa?

— Băiatul are dreptate, zic unii. Doar nu-și dă cuvîntul de florile mărului.

— Dar atunci de ce nu poate explica de loc nici cum și nici la ce îl folosește? Să arate, da, să arate în ce chip poate fi folosit un asemenea caiet de notițe.

E adevărat, băiatul nu poate arăta. Continuă doar sa mormăie:

— Pe cuvînt că e al meu, pe onoarea mea...

Cercetările continuă. Deocamdată obiectul a fost depus la muzeu cu eticheta, foarte potrivită și plină de prudență: Nu atingeți obiectele expuse!

M. SÎNTIMBREANU

* * *

De curînd,
în holul Teatrului «Țăndărică»
s-a deschis
o expoziție de programe
executate de elevii claselor
a V-a și a VI-a ale
Școlii generale nr. 112
din București,
sub îndrumarea profesorului
de desen Mihai Marin.
Micii spectatori
au astfel prilejul să admire
înainte de a intra
la spectacol lucrările colegilor lor,
dintre care se remarcă
cele intitulate «Păcală și Tîndală» și
«Marinarul».

Antichitatea a ridicat în cinstea lui Ceres, zeița belșugului, coloanele de marmură ale templelor. Pentru a hrăni omenirea de mîine savanții prezentului înalță

COLOANELE

FLORI DIN AGRICU

Poate fi concepută o agricultură fără sol? Iată o întrebare care frămîntă în ultima vreme tot mai mult pe oamenii de știință. Primul răspuns afirmativ a fost conceput în formula **hidroponiei,** cultura plantelor în soluții nutritive. Prin producțiile ridicate și posibilitățile nelimitate de a practica agricultura în pofida anotimpurilor, noua metodă a cîștigat adeziuni în numeroase țări ale lumii.

În curînd **hidroponia**, agricultura fără sol, și-a trădat însă o lacună serioasă: insuficienta aerare a rădăcinilor plantei. Problema capătă dimensiuni importante dacă ne gîndim că, în neputință de a-și procura oxigen și prin rădăcinile cufundate în soluții, plantele trec la respirația anaerobă, proces care este însă însoțit și de acumulări de substanțe toxice. Cercetările au arătat că dacă anaerobioza ține mai mult de 48 de ore, plantele mor. Cu alte cuvinte, dacă cultivarea plantelor poate face abstracție de sol ca atare, ea nu poate renunța însă la aerul din sol. Nu rămînea decît să fie concepută o agricultură în care balanța să atîrne de partea oxigenului. Cutezătoare, tentativa oamenilor de știință a reușit. Astfel s-a născut **aeroponia.**

Agricultura își schimbă numele

Odată venită pe lume, **aeroponia** caută să încetățenească o nouă dimensiune în agricultură, cea verticală. **Aerocultura** în expresia ei tehnică nu înseamnă altceva decît o serie de tuburi de o anumită înălțime și diametru expuse vertical, în care sînt practicate mici orificii. Prin ele se introduc plantele. «Stîlpii» sînt conectați în partea superioară la o conductă prin care se distribuie substanțele nutritive pulverizate. În partea inferioară ei sînt legați printr-o conductă care colectează substanțele absorbite de plante. Dacă mai adăugăm un bazin colector, o pompă și aparatele de măsură indispensabile, avem o imagine completă a modestiei, dar și a ingeniozității **aeroponiei.**

Una dintre marile virtuți ale **aeroculturii** este posibilitatea de a realiza o densitate mare de plante pe metru pătrat (40 de plante față de numai 3 în serele obișnuite). Este de la sine înțeles că și producțiile obținute sînt net superioare (de 4 ori mai mari față de culturile **hidroponice,** care și ele la rîndul lor oferă producții duble sau triple față de «agricultura terestră»).

Cum pot fi «prăjiți» microbii

Patria **aeroponiei,** după toate probabilitățile, este Italia. Astăzi există însă în mai multe țări instalații care au depășit faza experimentală. În România culturile aeroponice sînt inițiate de prof dr. docent **David Davidescu,** de la Institutul agronomic «Nicolae Bălcescu» din București. Experiențe similare se efectuează la Arad și Ploiești. După cum confirmă rezultatele obținute pretutindeni, aeroponia a și dovedit numeroase virtuți. Un singur exemplu: **aerocultura** asigură 4 cicluri de producție anual!

Printre «candidații» la **aeroponie** amintim în primul rînd tomatele, căpșunele, ardeii iuți, gulioarele. Lista este departe de a fi închisă. Un amănunt senzațional: buruienile, nepoftitele dintotdeauna ale oricărei culturi agricole, dispar cu desăvîrșire în aeroponie. Alți dăunători omniprezenți în culturile de seră pot fi considerați ca inexistenți pe «ogoarele» aeroponice.

În vederea distrugerii unor eventuali viruși, între două cicluri de producție se procedează la o sterilizare a instalației care amintește de igiena unui laborator.

Nu uitați cationii...

Piatra de încercare a virtuozității aeroponiștilor rămîne alimentarea! Alcătuirea unui meniu aeroponic, administrat sub formă de pulbere fină, dă încă multă bătaie de cap specialiștilor. «Ceața» pe care o ingerează plantele este preparată după rețete ingenioase. În compoziția lor intră cel mai adesea o serie de săruri chimice și microelemente[1] ușor de procurat (superfosfatul, azotatul de calciu, azotatul de magneziu...).

Din experiențele efectuate la Institutul agronomic din București, s-a con-

---

[1] *microelemente: elemente chimice (bor, mangan, cobalt etc.) care se găsesc în cantități foarte mici în sol sau în organismele vii. Introducerea lor în alimentația plantelor sau furajarea animalelor are influențe pozitive asupra creșterii.*

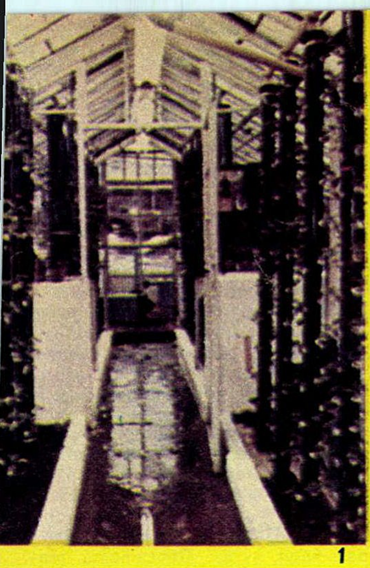

1

2

AEROPONIEI

URA VIITORULUI

statat că un raport de egalitate între cationii și anionii acestor substanțe aduce bune servicii dezvoltării unei culturi aeroponice. Cu ajutorul unor instalații automate, la început din 3 în 3 ore, iar mai tîrziu la 1,5 ore, timp de cîteva secunde, sub veghea atentă a unui osmometru, plantele sînt lăsate în voie să se înfrupte din ceața bogată în substanțe hrănitoare.

Aeroponia cucerește înălțimile

La ora actuală instalațiile aeroponice cunosc modalități de construcție dintre cele mai diverse. Tuburile, din material plastic sau din sticlă, polimetaacrilat (un material mai rezistent ca sticla, dar mai ușor, care absoarbe razele infraroșii și păstrează căldura în timpul nopții), sînt fie fixe pe sol, fie aranjate într-un sistem cu scripeți mobili care permite deplasarea lor pe verticală. Înălțimea tuburilor variază și ea, atingînd uneori zeci de metri; aceasta mai ales cînd «stîlpii» sînt obținuți prin asamblarea mai multor bucăți, care se pot adăuga în mod nelimitat. În acest caz coloana rezultată trădează o dată mai mult tentațiile aeroponiei — cel puțin în formele ei ideale — de a cuceri înălțimile.

Agricultura, care mii de ani s-a văzut nevoită să sufere rigorile orizontalei, prin ascensiunea ei pe verticală, detașată complet de sol, sugerează încă o dată contemporana tentație a cuceririi imposibilului.

NICOLAE MARIȘ

●

1) Instalația aeroponică amintește o orgă vie, acoperită de frunze, de fructe, de flori.

●

2) Unul dintre cele mai convingătoare certificate de eficiență ale aeroculturii.

●

3) Încheierea ciclului aeroponic: momentul recoltei.

●

4) Nici florile nu ocolesc verticala.

●

5) Tare ca fierul, iute ca...

●

6) Pînă să coboare ardeii grași pe mesele noastre...

●

7) ...roșiile cultivate aeroponic vor fi și ele demne de numele lor.

●

3

4

5

6

7

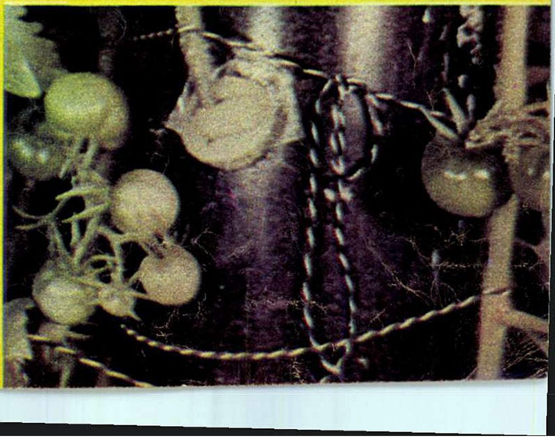

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

DE OVIDIU ZOTTA

EPISODUL VII

Mergeau la braț ca doi prieteni nedespărțiți, dornici să-și împărtășească o mulțime de lucruri. Dar — așa cum se spune în romane — un observator atent ar fi putut vedea că pilduitorul tablou nu era decît o aparență. În realitate, Marius își ținea prietenul de braț **cu forța.** Pe măsură ce se apropiau de școală, Prințesa devenea tot mai nervos:

— Ți-am spus că nu intru!

Ai observat? spuse Marius. Ninge foarte muzical!

Prințesă pufni, fluturîndu-și într-un fel semnificativ mîna în dreptul tîmplei. Marius rîse atrăgîndu-i atenția cum cernerea măruntă, rapidă și deasă alternează cu reprize de cădere lentă, parașutată, a fulgilor mari, grei, somptuoși.

— Prostii. Ninge, și atît.

— Ți-am spus că o să intri!

— Profesorul Nicolau o să-mi ceară explicații: de ce nu vin cu tata sau cu mama, de ce... Au! Îmi rupi mîna!

— Profesorul Nicolau n-o să-ți ceară explicații decît în legătură cu clasicii literaturii române. I-am spus eu, între patru ochi, care e situația.

— Foarte rău ai făcut! Încă nu te-am numit avocatul meu. Dă-mi drumul! N-am învățat la nimic, nu mi-am scris — cum o să intru așa?

— M-am ocupat și de asta; ai fost răcit, ai avut gripă, mai tușești și acum dar ai ținut să vii la școală ca să nu pierzi prea multe lecții.

— E îngrozitor! Ai spus toate astea în numele meu? Nu-ți dai seama că faci din mine un mincinos, un laș?

Marius înclina mereu din cap, adică tot ce spune Printesă corespunde adevărului, dar situația e de așa natură încît, pentru un moment adevărul trebuie să sufere. Brusc se zmuci cu tot cu Prințesă spre dreapta și căzură amîndoi în zăpada din curtea școlii. Cei care veneau din urmă, crezînd că e rost de joacă, se trîntiră peste ei, văzduhul se umplu de urlete vesele, grămada creștea; era o nebunie de zăpadă, fulare, căciuli, serviete și obraji încinși de ger.

Prințesă își veni în fire abia în clasă.

— Ține minte — îi șopti el furios lui Marius — m-ai adus la școală **fără voia mea.** N-am să uit asta!

Marius ridică din umeri:

— De ce te superi? Avem interese deosebite, asta e tot. Dacă te lăsam de capul tău, făceai cine știe ce nerozie și-mi dădeai planurile peste cap! Pe cînd așa, iată-te lîngă mine, în vechea și drăguța noastră bancă, unde te pot supraveghea îndeaproape!

Prințesă roși de ciudă. Și el își făcuse anumite planuri, dar prefera să le țină în secret; erau atît de subtile încît nimeni nu le-ar fi înțeles. Pe scurt, Prințesă hotărîse să părăsească școala, să devină vagabond. Se visa colindînd străzile la voia întîmplării, trist, netuns și zdrențuit — ar fi vrut să adauge și «neras», dar încă nu-i creștea barba. Lumea începe să vorbească — bătăuș, cinic, pericol social — vestea ajunge la părinții lui, ei se căiesc și dau fuga la el, cu brațele deschise. A doua zi, totul reintră în normal, Prințesă vine la școală sclipitor de eleganță, dar — ținea foarte mult la asta — cu niște cute adînc săpate în colțurile gurii, semn al maturizării, al experienței omului trecut prin împrejurări dificile. «Grozav!» oftă Prințesă. Privi, dezamăgit, în jur. Deocamdată, realitatea era alta: iată-l în clasă. curățel și supus disciplinei ca toți elevii. «Din pricina lui Marius! Bine. Am să-l fac să regrete!»

Se așeză comod, întinzîndu-și bine picioarele. Pe chip i se așternu o expresie de liniște, blîndețe și răsfăț.

— Marius — zise el cu glas subțire și suferind — dă-mi un maculator.

— Poftim?!

— M-ai adus la școală fără servietă. N-am nimic la mine. Pe ce scriu?

— Mda, uitasem.

Marius îi dădu maculatorul de naturale.

— ... 'țumesc! zise Prințesă.

— Vrei și creion?

— O, nu! **Stiloul,** te rog!

— Ști ..?!

— Bineînțeles. M-am dezobișnuit de creion.

Marius bombăni ceva și-i întinse stiloul.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

ORA DE MUZICĂ

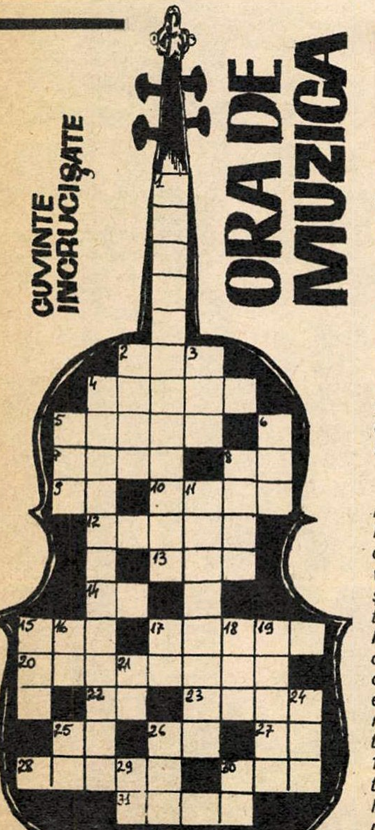

ORIZONTAL

2. Instrument de... suflat! 4. ...și altul, popular cu coarde. 5. Mențin tactul! 7. După plac! 8. La capătul portativului! 9. Ultima din gamă! 10. Piano! 12. O accentuare puternică a sunetelor. 13. Literă slavonă. 14. Cete! 15. Muzica în orar! 17. Înlănțuirea mai multor sunete după înălțime. 20. Note după a căror intonare rămîne o pauză, care desparte sunetul ei de al celei care-i urmează. 22. La începutul intonației! 23. Nelipsite la sărbătorile pionierești. 25. Epocă istorică. 26. La viole! 27. Numeral. 28. Pusă la începutul portativului pentru a fixa numele notelor și gradul de înălțime al sunetelor corespunzătoare. 30. Institutul de Științe Economice. 31. Cadență, tact.

VERTICAL

1. Instrumentul din... figură (pl)! 2. Sunete muzicale. 3. A zăgăzui. 4. Adăugate la denumire pentru a deosebi intervalele și după mărime. 5. Registrul cel mai jos al vocii bărbătești. 6. Grupul de cîntăreți ai școlii. 8. Ion Brad care a scris versurile pentru un «Cîntec pionieresc», pe muzică de M. Constantin. 11. Notele care au un punct deasupra sau dedesubtul lor și care se cîntă cu durata scurtă, cam la jumătate. 15. Poezie sau poem cu subiect eroic, cîntate sau recitate cu acompaniament de liră. 16. Nota... doi! 17. «Liniște»! 18. Oraș în Somalia. 19. Contrabasul din desen! 21. Unitate de timp! 24. Vine mai repede cu un «Cîntec de leagăn». 25. Exprimă necazul. 26. Scot sunete... grave! 29. Alifie. 30. La timpan!

DICȚIONAR: IAT! ATO

Prof. TEODOR AXIOTI

Fără cuvinte

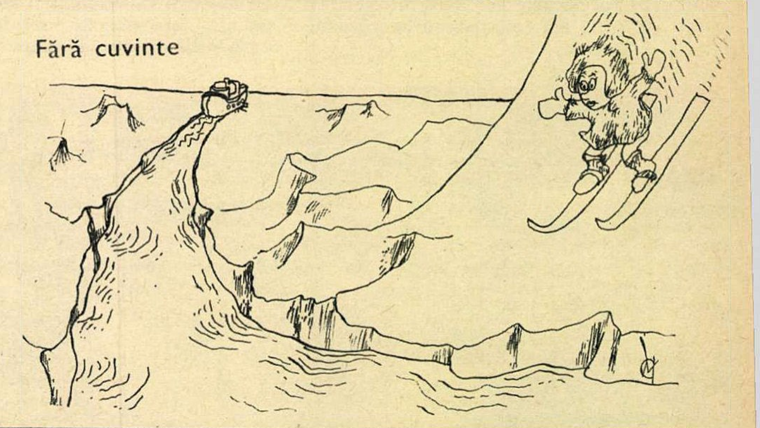

ȘTIAȚI CĂ...

Din frunzele de palmier se pot confecționa mii de articole? Astfel frunza mare de cocotier este utilizată în insula Paduari, din arhipelagul Tuamotu, drept cărucior dar nu pentru sugari — ci pentru copii mai mari. Copiii sînt așezați în mijlocul frunzei, care este trasă de peduncul.

Cînd temperatura scade sub —10°C putem vorbi de ger. Dar nu știați poate că există plante și animale care suportă temperaturi mai joase de —80°C?

Melcii pot suporta o temperatură de —100°C, iar muștele degeră la —90°C, dar își revin la cald?

Strigătele pe care le scot animalele cu diferite prilejuri prezintă o serie de curiozități?

— Elefantul, de exemplu, cînd este furios scoate un muget care seamănă cu sirena unei locomotive aflată în imediata apropiere?

— Țipătul strutului e la fel de puternic și asemănător cu răcnetul leului?

— Strigătul de alarmă al antilopei seamănă cu cotcodăcitul găinilor? Acest animal plin de grație se sperie foarte ușor și țipă necontenit, mai ales cînd simțul de ocrotire al puilor îl îndeamnă la aceasta.

— Cobaiul de rîu, cel mai mare animal rozător din lume (peste 1 m lungime, pînă la 50 kg greutate) scoate un sunet pe care Darwin, celebrul naturalist englez, l-a asemănat cu lătratul unui cîine?

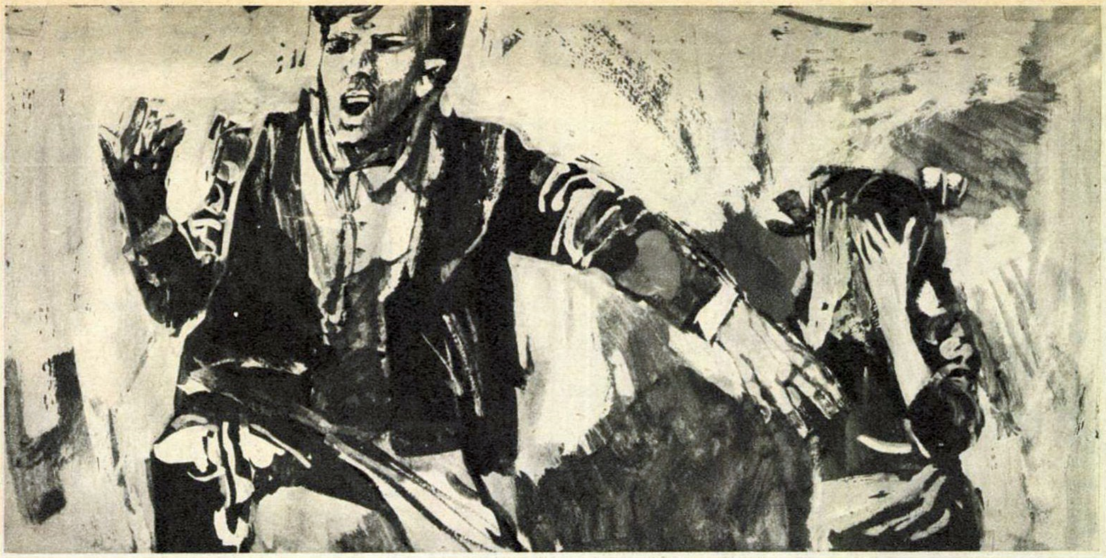

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

— Marius...

— Ce mai e?

— Chî-chî! Tușesc. Sînt bolnav, nu? Tu ai zis. Un pahar cu apă...

— Du-te și ia-ți!

— Chî-chî! Așa te îngrijești de mine? S-ar putea să se observe cît ești de nepăsător...

Marius îl ocărî în șoaptă și-i aduse paharul cu apă. Prințesă gustă, strîmbîndu-se: «E prea rece! Vrei să fac amigdalită? Te duci înapoi și dai întîi drumul la apă fierbinte, să se încălzească țeava!». Adăugă pițigăiat, suferind, dar foarte sonor, ca să-l audă toată lumea: «Mulțumesc, Marius, Chî-chî! Ești foarte amabil!».

Scena nu trecu neobservată. Valerica Sima îi dădu lui Prințesă o vitamină C, Magda Feneșan îi luă pulsul, iar Tiberică fu de părere că bolnavul trebuie să plece neîntîrziat acasă. Marius, venind cu al doilea pahar de apă, se gîndi că cel mai bine ar fi să i-l toarne lui Prințesă în cap. Se stăpîni:

— N-are nimic, lăsați-l în pace.

— Egoistule! îl certă Magda Feneșan. Bietul băiat e lac de sudoare și tu spui că n-are nimic!

Prințesă încuviință oftînd trist. Întradevăr, era ud și pe ceafă și pe frunte... din pricina zăpezii topite.

Lucrurile ar fi luat o întorsătură neplăcută pentru Marius (toată lumea susținea că Prințesă trebuie să plece acasă!) dacă pe neașteptate n-ar fi răsunat un țipăt sfîșietor; în clipa următoare, Magda Feneșan alerga disperată prin clasă, nu era clar de ce sau după ce alerga, pe urmă se văzu că este vorba despre un caiet care trecea din mînă în mînă. Cineva îi ceruse lui Gigi cartea de matematică; acesta i-o dăduse, iar respectivul găsise între file ceva foarte nostim. Magda își dădu seama, îngrozită, că în locul caietului de matematică, pusese aseară în cartea lui Gigi, jurnalul ei intim. Acum, fiecare se grăbea să arunce măcar o privire, să citească măcar un rînd, și Magda alerga de la unul la altul, mereu cu un pas în urma caietului:

— Dați-mi-l! N-aveți dreptul! Sînteți grosolani!

Chipuri lungi de uimire, chipuri crețe de obrăznicie, chipuri rotunde de veselie. «Ha-ha, scrie că îi place de...». Ascultați! Aici e vorba despre...».«Aoleu ce-o mai încondeiază pe...».

Magda se opri, își acoperi fața cu palmele și începu să plîngă. Atunci Prințesă cel bolnav, căruia îi trebuie destul de mult timp ca să înțeleagă despre ce e vorba, sări pe bancă strigînd cu glas detunător:

— **Li-niș-te!** Vorbesc pentru **toată** lumea! Cine dorește să se distreze în continuare cu caietul ăla va trebui să se bată cu mine! Vă rog, începem înscrierile! Vă dau cuvîntul meu că nimeni nu va fi scăpat de pe listă!

Arăta teribil de hotărît și-i sclipeau ochii ca unei sălbăticiuni. In clasă erau destui băieți mai puternici decît el, dar în clipa aceea avea o astfel de înfățișare încît nimeni nu simți nevoia să răspundă provocării. Se auziră cîteva glume răzlețe, pe urmă se făcu liniște. Nu se știe de unde, caietul răsări, pe un colț de bancă în preajma Magdei.

Prințesă coborî cu gesturi prefăcut ostenite și se așeză cuminte la locul lui, tușind și oftînd, biet om suferind care a trebuit să intervină el acolo unde douăzeci de indivizi sănătoși nu îndrăzniseră. Magda roși, îl mîngîie repede pe mînă și fugi, cu caietul la piept, spre banca ei.

Marius își privi aiurit prietenul.

— Înțelegi? îi șopti Prințesă nemaiîncăpîndu-și în piele de mîndrie. Sper că ți-ai luat notițe! Acum pot să fac ce vreau, toată clasa **va fi de partea mea.** Dacă vreau să rămîn, rămîn. Dacă vreau să plec, plec și nimeni n-o să mă împiedice. Tu ce zici?

— Să rămîi, bineînțeles!

— A, nu! Trebuie să mă rogi frumos!

— Te rog... bombăni Marius.

(va urma)

Fără cuvinte

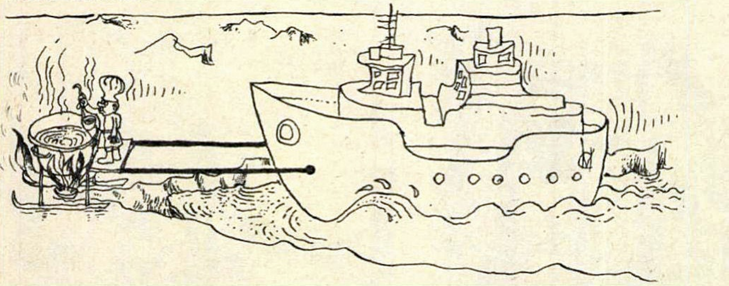

V. CRĂIȚĂ - MÎNDRĂ

Glume

ULTIMUL ÎN CLASĂ

Tatăl: Cum se face Nelule că ai trecut ultimul din clasă?

Nelu: Păi, să vezi tăticule, că ăla care trebuia să treacă cel din urmă s-a îmbolnăvit.

S-A PLÎNS ÎNVĂȚĂTOAREA

Mama: — Petrică, s-a plîns din nou învățătoarea de tine.

Petrică: — Nu se poate mamă! Azi nici n-am dat pe la școală!

Un leopard intră într-o farmacie:
— Dați-mi, vă rog, ceva pentru scos petele.

Portocala către lămîie:
— Cum te simți?
— Nu prea grozav, astăzi sînt cam acră.

ADUNARE AMUZANTĂ

Suma tuturor cifrelor de la 1 la 9 (luate cîte o singură dată) este 23. Pot fi oare aceste cifre împărțite în două grupe prin adunarea cărora să se obțină același rezultat și ca această sumă să fie un număr cu soț? Menționăm că puteți așeza coloanele cifrelor în orice poziție, dar fiecare cifră trebuie să fie scrisă pe hîrtie numai o singură dată.

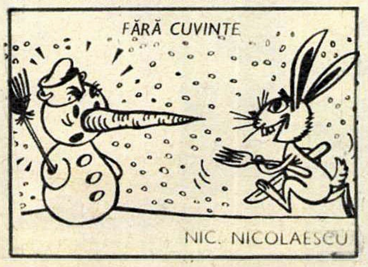

JURIUL CONCURSULUI MINITEHNICUS COMUNICĂ

SITUAȚIA ÎNSCRIERILOR LA CONCURS ÎN BAZA BREVETELOR EXISTENTE LA DATA DE 27 IANUARIE 1970.

Locul, județul	Nr. de brevete	Locul, județul	Nr. de brevete
1. Brașov	1 026	21. Cluj	102
2. Municipiul București	550	22. Hunedoara	100
3. Dîmbovița	527	23. Vaslui	95
4. Vîlcea	375	24. Caraș Severin	94
5. Sibiu	319	25. Argeș	87
6. Brăila	304	26. Mureș	83
7. Ilfov	236	27. Bacău	72
8. Dolj	232	28. Bistrița-Năsăud	70
9. Constanța	213	29. Gorj	70
10. Arad	207	30. Mehedinți	70
11. Botoșani	195	31. Buzău	70
12. Sălaj	181	32. Teleorman	65
13. Suceava	174	33. Vrancea	56
14. Satu Mare	142	34. Tulcea	49
15. Ploiești	132	35. Bihor	48
16. Galați	127	36. Covasna	46
17. Alba	126	37. Harghita	41
18. Neamț	123	38. Olt	30
19. Timiș	122	39. Ialomița	28
20. Maramureș	115	40. Iași	27

Total: 6 720 brevete

Întrucît un număr de 29 de județe au indicat în mod voluntar și numărul de construcții pe care le vor avea în concurs (specificăm că această situație nu a fost cerută de regulament), juriul crede că ar fi interesant să dea publicității și această cifră. Deci, din 29 de județe se anunță 2 637 de lucrări.

JURIUL APRECIAZĂ CĂ SITUAȚIA REALĂ A CONCURSULUI VA FI PRECIZATĂ DE NUMĂRUL DE LUCRĂRI FINITE SOSITE REALMENTE ÎN CONCURS PRECUM ȘI, MAI ALES, DE CALITATEA ACELOR LUCRĂRI.

JURIUL

DIAMANTELE NEGRE

Scenariu: AUREL WEISS **Ilustrații:** NICU RUSSU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **DINU ȘI ANCA STUDIAZĂ CU INTERES VIAȚA ȘI OBICEIURILE TRIBULUI TUGU. ÎNTR-O ZI, PLECÎND ÎMPREUNĂ CU TUGUSII LA PESCUIT, GURU, MARELE ȘEF AL TRIBULUI FUSESE RĂNIT ÎNTR-O LUPTĂ DESPERATĂ CU RECHINII.**

3

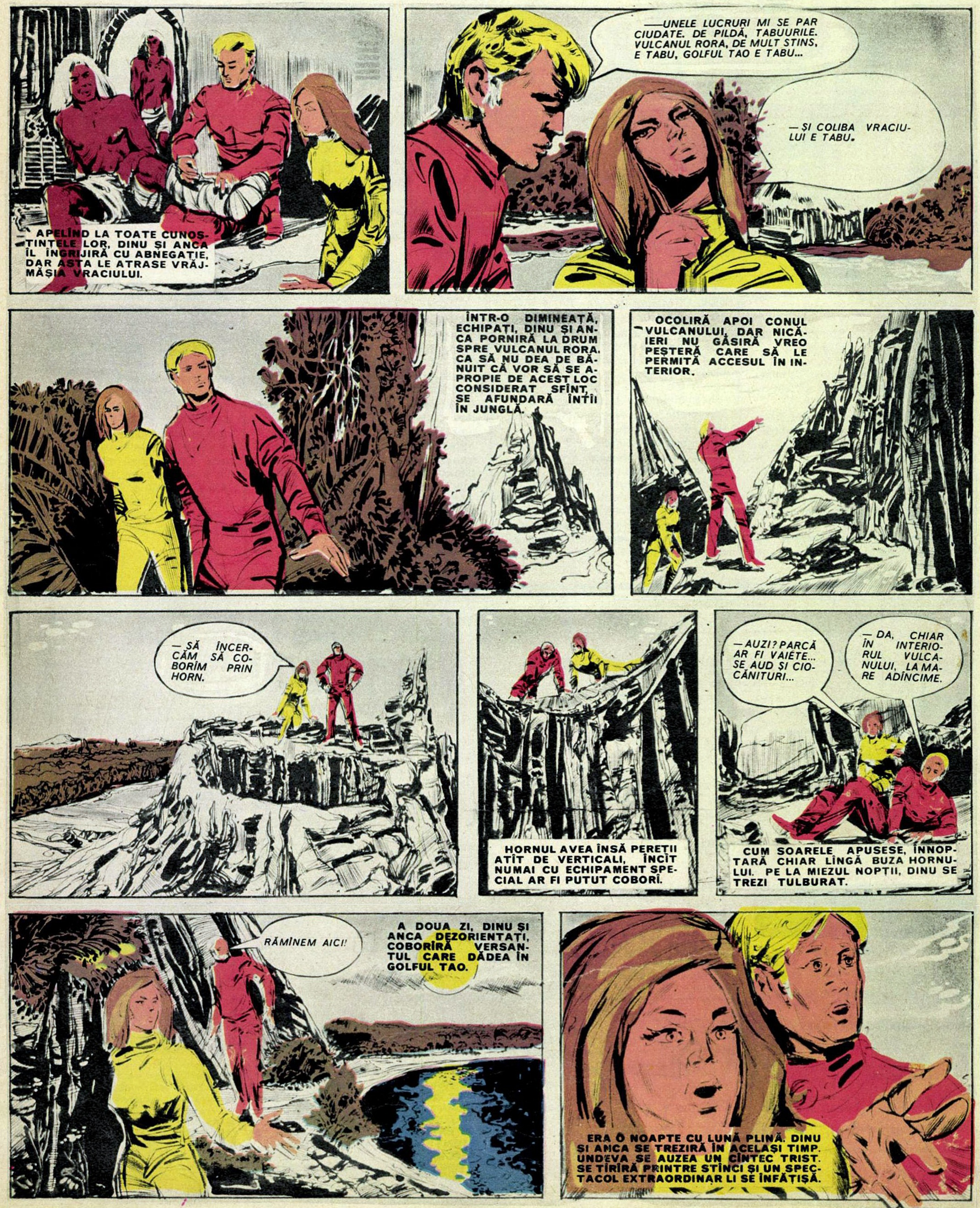
APELÎND LA TOATE CUNOȘTINȚELE LOR, DINU ȘI ANCA ÎL ÎNGRIJIRĂ CU ABNEGAȚIE, DAR ASTA LE ATRASE VRĂJMĂȘIA VRACIULUI.
—UNELE LUCRURI MI SE PAR CIUDATE. DE PILDĂ, TABUURILE. VULCANUL RORA, DE MULT STINS, E TABU, GOLFUL TAO E TABU...
—ȘI COLIBA VRACIULUI E TABU.
ÎNTR-O DIMINEAȚĂ, ECHIPAȚI, DINU ȘI ANCA PORNIRĂ LA DRUM SPRE VULCANUL RORA. CA SĂ NU DEA DE BĂNUIT CĂ VOR SĂ SE APROPIE DE ACEST LOC CONSIDERAT SFÎNT, SE AFUNDARĂ ÎNTÎI ÎN JUNGLĂ.
OCOLIRĂ APOI CONUL VULCANULUI, DAR NICĂIERI NU GĂSIRĂ VREO PEȘTERĂ CARE SĂ LE PERMITĂ ACCESUL ÎN INTERIOR.
—SĂ ÎNCERCĂM SĂ COBORÎM PRIN HORN.
HORNUL AVEA ÎNSĂ PEREȚII ATÎT DE VERTICALI, ÎNCÎT NUMAI CU ECHIPAMENT SPECIAL AR FI PUTUT COBORÎ.
—AUZI? PARCĂ AR FI VAIETE... SE AUD ȘI CIOCĂNITURI...
—DA, CHIAR ÎN INTERIORUL VULCANULUI, LA MARE ADÎNCIME.
CUM SOARELE APUSESE, ÎNNOPTARĂ CHIAR LÎNGĂ BUZA HORNULUI. PE LA MIEZUL NOPȚII, DINU SE TREZI TULBURAT.
RĂMÎNEM AICI!
A DOUA ZI, DINU ȘI ANCA DEZORIENTAȚI, COBORÎRĂ VERSANTUL CARE DĂDEA ÎN GOLFUL TAO.
ERA O NOAPTE CU LUNĂ PLINĂ. DINU ȘI ANCA SE TREZIRĂ ÎN ACELAȘI TIMP. UNDEVA SE AUZEA UN CÎNTEC TRIST. SE TÎRÎRĂ PRINTRE STÎNCI ȘI UN SPECTACOL EXTRAORDINAR LI SE ÎNFĂȚIȘĂ.

(VA URMA)